μηδέν τελεία
ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ 0

Περιοδική έντυπη έκδοση | Χειμώνας 2011 - 12
Επικοινωνία: ediktyo@hotmail.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

"Η θέλησή μας για συμμετοχή σε μια ανατρεπτική διαδικασία – γιατί αυτό είναι – μας επιτρέπει να βιώνουμε τις δικές μας στιγμές ελευθερίας μέσα στις "αυτόνομες ζώνες". Έχοντας ξεκαθαρίσει ότι ζούμε σε συνθήκες καταπίεσης, πρόκειται για ένα εκρηκτικό γεγονός. Με δεδομένη μάλιστα μια κοινωνία που βράζει, έστω και αν δεν εκδηλώνεται, δεν μπορούμε παρά να πούμε ότι είμαστε σπίρτο στην μπαρουταποθήκη του συστήματος. Άρα το πιο σημαντικό στην υπόθεσή μας, είναι το να φροντίσουμε να αποκτήσουμε την κρίσιμη μάζα "εκρηκτικών υλικών" που θα ανατινάζει τελικά τα θεμέλια του συστήματος. Η ελευθερία όμως, ποτέ δεν ήταν λόγος. Ήταν πράξη. Και εκεί ακριβώς πρέπει να μεταφερθεί η πεμπτουσία της ύπαρξής μας. Στην δράση. Στην πολύμορφη, ανατρεπτική και νεωτεριστική δράση."

www.edikyo.gr, Νοέμβριος 2009

Φίλες και φίλοι,

πριν ξεκινήσω να αναπτύσσω τη λογική του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας, θα ήθελα να τονίσω την επιτακτική αναγκαιότητα έκφρασής μας μέσω εντύπων. Στην εποχή της άκρατης και εν πολλοίς αμάσητης πληροφόρησης από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και το διαδίκτυο, ένα έντυπο αποτελεί μια υγιή φωνή, μια προσπάθεια χειροπιαστή, η οποία στηρίζεται στο μεράκι, στην πρωτοβουλία και στη δημιουργική διάθεση που διακατέχει τους συμμετέχοντες σε αυτό, και όλα αυτά από μόνα τους αρκούν ώστε να παραχθεί κάτι ειλικρινές. Πόσο μάλλον όταν αυτό είναι προϊόν της δημιουργικότητας συντρόφων που όσο μακρυά βρίσκονται χιλιομετρικά, άλλο τόσο κοντά βρίσκουν τις σκέψεις και τα όνειρά τους για το μέλλον. Δώσαμε στην προσπάθειά μας αυτή τον τίτλο «Μηδέν Τελεία». Μηδενιστικό για κάποιους, αινιγματικό για άλλους. Για μένα όμως αυτό το έντυπο στο σύνολό του είναι κάτι το διαφορετικό. Περικλείει τη θέαση που αρκετοί νέοι Εθνικιστές έχουν, τόσο από άποψη προφίλ όσο και ειδικότερα ουσίας, για μια σειρά ζητημάτων που συναποτελούν αυτό που λέμε, «ατζέντα» του κινήματος. Θα μπορούσαμε σίγουρα να γράψουμε για την εγκληματικότητα των μεταναστών, την προπαγάνδα των Σκοπιανών, τις βλέψεις των Τούρκων… Την προδοσία των πολιτικών, τη δημοκρατία, τους Εβραίους, ή και για την Αρχαία Ελλάδα, την ελληνική Ιστορία, τις μάχες, τους νικητές και τους ηττημένους… Ακριβώς. Για τους μόνους από τους παραπάνω για τους οποίους θα διαβάσετε μέσα από τις σελίδες του εντύπου αυτού θα είναι για τους τελευταίους. Τους νικητές και τους ηττημένους.

Πάντοτε πίστευα ότι την Ιστορία δεν τη γράφουν οι νικητές στα πεδία των μαχών. Οι παραδοσιακοί νικητές στη συμβατική Ιστορία που μάθαμε στο σχολείο υπήρξαν οι ηρωικοί μαχητές που με το σπαθί και αργότερα με το ντουφέκι κατατρόπωναν τον εχθρό. Αργότερα, στην πολιτική πλέον Ιστορία οι πρωταγωνιστές ήταν οι πρωθυπουργοί και οι βασιλιάδες, οι ένδοξοι στρατηγοί και αυτοκράτορες που καθοδηγούσαν τις εξελίξεις. Λαμπρά ονόματα που προκαλούσαν δέος, σεβασμό και φόβο μαζί, που ήταν με τις αποφάσεις τους υπεύθυνοι για το μέλλον των λαών και των υπηκόων τους. Για μένα όμως οι πρωταγωνιστές της Ιστορίας δεν είναι οι «αρχηγοί» μιας «αγέλης». Είναι η ίδια η αγέλη, είναι οι άνθρωποι που μπορεί ποτέ να μη μίλησαν για όλα αυτά, ποτέ να μην αντέδρασαν για κάτι, αλλά απλά η Ιστορία να τους πήρε στο πέρασμά της και να μη μάθαμε ποτέ τίποτα γι αυτούς. Οι άνδρες, οι γυναίκες και τα παιδιά, οι φορείς της λαϊκής παράδοσης, οι ανώνυμοι πολίτες, οι θύτες και τα θύματα κάθε πολέμου, οι ζωντανοί και οι νεκροί της καθημερινότητας. Ακριβώς όπως και τώρα.

Στο περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας γράφουμε εμείς, μια νέα γενιά ανθρώπων που μπορεί να γνωρίζουμε ότι για κάποιους ποτέ δε θα καθοδηγήσουμε κάποια σημαντική εξέλιξη, όμως είμαστε αποφασισμένοι να δηλώσουμε «παρών», θέλοντας να μοιραστούμε μαζί σας κάποιες σκέψεις που πιθανότατα κι εσείς έχετε και με αυτόν τον τρόπο να επικοινωνήσουμε. Αυτό είναι και το μήνυμα του δοκιμαστικού μας τεύχους, που έχει ως κύρια αναφορά τις ανθρώπινες σχέσεις. Γιατί, όπως πολύ εύστοχα και ωμά αναφέρει ένας σύντροφος παρακάτω: *«Σήμερα οι άνθρωποι γελάνε λιγότερο από ότι γελούσαν οι πρόγονοί τους. Σήμερα οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι διότι η χαρά για το κινητό με πλήκτρα αφής ήταν στιγμιαία, όπως όλα τα υπόλοιπα. Σήμερα οι άνθρωποι, παρότι μπορούν να ταξιδέψουν εύκολα και γρήγορα και με ασφάλεια μέχρι την Ιαπωνία, και από εκεί να μιλήσουν άνετα με όποιον άνθρωπο θέλουν στον πλανήτη, δεν επικοινωνούν πραγματικά. Δεν μιλάνε, δεν έχουν φίλους, δεν έχουν κανέναν δικό τους άνθρωπο».*

Αισθανθείτε κάθε κείμενο σαν έναν ξεχωριστό φίλο που έχει κάτι να σας πει. Κάτι που πρέπει να ακούσετε με προσοχή, κάτι στο οποίο όχι μόνο αξίζει να δώσετε σημασία, αλλά που οφείλετε να κρίνετε, να πιστέψετε σε αυτό ή να διαφωνήσετε, ακριβώς όπως θα κάνατε σε έναν διάλογο με κάποιον δικό σας άνθρωπο. Νιώστε την προσπάθειά μας αυτή σαν τη δική σας προσπάθεια. Γιατί όταν κλείσετε το έντυπο, θα περιμένουμε τις δικές σας σκέψεις…

Mind Terrorist

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΛΕΞΕΩΝ

γράφει ο Δυοβουνιώτης

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

«Μπορεί κανείς να μην το έχει αντιληφθεί, διότι το έχει συνηθίσει. Οι λέξεις όμως είναι πόλεμος. Κατά την λαϊκή παροιμία "η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακίζει"».

Η πρώτη – διαχρονικά – μορφή της επανάστασης είναι οι λέξεις. Και μπορούμε να πούμε ότι πλησιάζουμε στη στιγμή της ανατροπής, όταν οι δικές μας λέξεις γίνονται κτήμα του λαού. Υπό αυτή την άποψη οι λέξεις, ο πολιτικός λόγος, είναι η πρώτη μορφή εχθροπραξίας κατά του συστήματος. Είτε σε προσωπικό, είτε σε συλλογικό επίπεδο, όταν κάποιος διαμορφώνει έναν λόγο αντίθεσης, έχει κάνει το πρώτο βήμα. Κατά τον Heidegger η γλώσσα, είναι η γέφυρα που ενώνει τους ανθρώπους. Υπό αυτήν την έννοια, οι λέξεις μας, η άποψή μας, δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι γέφυρες που εμείς χτίζουμε με τους γύρω μας. Σε αυτό το πλαίσιο, η επιλογή των λέξεων είναι μια πολύ ευαίσθητη υπόθεση, καθώς αποτελεί την απαρχή της επανάστασης. Μία από τις μεγαλύτερες παγίδες που υπάρχει είναι η αναπαραγωγή των ήδη χρησιμοποιούμενων λέξεων – στην υπόθεσή μας "πολιτικών όρων" - για να περιγράψουμε τη δική μας στάση, τα δικά μας πιστεύω, τη δική μας επανάσταση.

Η δική μας γλώσσα πρέπει να είναι ριζοσπαστική. Ριζοσπαστική όχι με την έννοια του "αντικομφορμιστικού κομφορμισμού" αλλά πραγματικά ρηξικέλευθη, να σπάει δηλαδή τις ρίζες του προβλήματος. "Πού φαίνεται η δύναμη του κυρίαρχου" ρώτησε κάποτε ο Νίτσε, για να δώσει και την απάντηση: "στο ονοματίζειν". Εκεί ακριβώς πρέπει να δημιουργήσουμε. Εκεί ακριβώς πρέπει να ξεπεράσουμε τον κυρίαρχο πολιτικό λόγο και να τολμήσουμε να ονοματίσουμε, έτσι ώστε να κυριαρχήσουμε. Οι σκέψεις μετουσιώνονται σε λόγο. Γι' αυτό ακριβώς οι δικές μας σκέψεις, πρέπει να είναι αυτόνομες. Αυτόνομες από οποιαδήποτε επιρροή που θα ήταν ίσως μια εύκολη λύση. Καλούμενοι να επανεφεύρουμε μια κοινωνία, ένα Έθνος, ας ξεκινήσουμε επανεφευρίσκοντας τον λόγο μας. Και ας μην καταφεύγουμε σε έτοιμες, εύκολες λύσεις – ισμών, οι οποίοι ιστορικά δικαιωμένοι ή αδικαίωτοι, έπαιξαν τον ρόλο τους μέσα σε ένα άλλο ιστορικό πλαίσιο. Οι αυτόνομες σκέψεις, παράγουν αυτόνομο πολιτικό λόγο. Και αυτός με την σειρά του παράγει πράξη. Η πράξη έχει νόημα, όταν είναι αποτέλεσμα σκέψης. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, είναι ανάγκη όλοι να επιδείξουν εσωτερική ορμή, ως προς την προσωπική τους αυτοβελτίωση.

Οι λέξεις λοιπόν είναι πόλεμος. Ο δικός μας πόλεμος ξεκινά με λέξεις, για να έχει στέρεες βάσεις. Δεν είναι εύκολος. Αλλά κανένας πόλεμος που αξίζει, δεν είναι εύκολος. Θα έχει θύματα, αιχμαλώτους, ειδικά σήμερα που το καθεστώς κάνει την μετάβασή του από τον μαλακό ολοκληρωτισμό του καταναλωτισμού σε μια ενεργητική υπεράσπιση του πολιτικά ορθού. Θα πρέπει όμως να τον κερδίσουμε. Κάθε μας λέξη, προφορική ή γραπτή, είναι ανάγκη να χτίζει. Είναι ανάγκη να εντείνει τον ιδεολογικό μας πόλεμο, αλλά και να ενδυναμώνει το σύνολο της προσπάθειάς μας. Μοναδικός οδηγός μας πρέπει να είναι το μέλλον. Όπλο μας σε αυτή την πορεία η ίδια η φαουστιανή ψυχή του λευκού Ευρωπαίου. Η διαμόρφωση του μέλλοντος, σύμφωνα με τα δικά μας οράματα. Στα άρματα λοιπόν, τα στυλό και τα πληκτρολόγια.

10 ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

γράφει ο Νίκος Π.

Ο Αυτόνομος Εθνικισμός αναφέρεται σε μια τάση που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια στο εθνικιστικό κίνημα, με το βασικό σύνθημα "κάντο μόνος σου" *("diy")*. Το σύνθημα αυτό αφορά στο πώς πρέπει να δραστηριοποιηθεί ο καθένας μας και το γεγονός ότι πρέπει να αυτενεργήσει, να βρει δηλαδή μόνος το δρόμο του, σε θεωρητικό (ταυτότητα, ιδεολογία, ιστορία) και πρακτικό επίπεδο (έκφραση, δράση).

Η *αυτενέργεια* αποτελεί κάτι πολύ σημαντικό, καθώς ωθεί τον καθένα στην *αυτοβελτίωση*, τον σπρώχνει κατ' αυτό τον τρόπο στον υγιή και αληθινό ακτιβισμό που δε χτίζουν οι οργανισμοί και τα κόμματα, αλλά σε αυτόν που δημιουργεί και αναπτύσσει ο ίδιος ο συναγωνιστής, μέσα από τη δική του προσπάθεια.

Οι απαρχαιωμένες δομές των οργανώσεων και κομμάτων, δε βοηθούν πολλές φορές στο να γίνει μια άμεση δραστηριότητα, στο να κινητοποιηθεί άμεσα κόσμος για ένα ζήτημα. Συν τοις άλλοις, κάτι τέτοιο απαιτεί μέσω της καθετότητας της ιεραρχίας που υπάρχει, την απόκτηση "έγκρισης" για κάθε ενέργεια, γεγονός που στην τελική αποτρέπει έναν συναγωνιστή από το να εκφραστεί όπως επιθυμεί.

Η Αυτονομία λοιπόν σου παρέχει *ελευθερία*, σου παρέχει *ευελιξία* στις κινήσεις σου, καθώς εσύ είσαι αυτός που καθορίζεις τις ενέργειές σου. Είναι στο χέρι σου με άλλα λόγια να γίνεις όσο πιο παραγωγικός και αποτελεσματικός μπορείς, είναι στο χέρι σου να "σκαρφιστείς" κάτι καινούριο και να το πραγματοποιήσεις. Υπάρχουν μορφές δράσης που δεν απαιτούν ούτε καν τη συμμετοχή ενός δεύτερου συναγωνιστή, οπότε υπάρχει πεδίο ελεύθερο για αυτό που λέμε *"ατομική δράση"*.

Σε ένα πρωταρχικό στάδιο, η Αυτονομία εξασφαλίζει και αυτό που λέμε *ανωνυμία* της δράσης. Η ανωνυμία είναι, ειδικά στην εποχή που ζούμε, επίσης σημαντική, καθώς αποτελεί στην ουσία αυτό που φοβάται το σύστημα. Το πόσοι μπορεί να είμαστε αριθμητικά, κυρίως όμως, το πόσοι είμαστε συνειδητοποιημένοι. Η δύναμη της ανωνυμίας είναι κάτι που φυσικά μπορεί να καλλιεργηθεί, παρά το γεγονός ότι δεν αναπτύσσεται άμεση επαφή. Στην πραγματικότητα, αν θέλουμε να το δούμε σαν ένα απλοποιημένο σχήμα, πρόκειται για ένα "μυστικό συμβόλαιο" που βασίζεται στην κοινή ταυτότητα και στις όμοιες επιδιώξεις.

Κεφάλαιο *"αισθητική"*. Ένα πράγμα επίσης που χαρακτηρίζει αυτό που κάνουμε είναι η αισθητική, η οποία ξεφεύγει από τα παραδοσιακά πλαίσια που είχαμε συνηθίσει. Υπάρχει ένα άλλο στυλ, εν πολλοίς ανατρεπτικό και εξωστρεφές, μέσα στην εποχή του, με το οποίο επιδιώκεται ένας καλώς εννοούμενος *"μοντερνισμός"*, ο οποίος βοηθά στην προσέγγιση νέων καθημερινών ανθρώπων. Η καλή αισθητική μπορεί να αφορά ένα banner, μια ιστοσελίδα, ένα λογότυπο, την εξωτερική μας εμφάνιση, να συνεχίζεται στον τρόπο που στήνει κανείς μια εκδήλωση, στο πώς την προβάλλει, και να καταλήγει ακόμα και στο πώς διαχειρίζεται το λόγο του ενώπιον μιας συζήτησης.

Φυσικά, όλα αυτά δεν αναφέρονται για να αποκλείσουμε όποιον δε λειτουργεί στα προαναφερθέντα πλαίσια. Κάθε άλλο μάλιστα. Άλλωστε η κινηματική λογική δεν ξεκινά ούτε περιορίζεται σε μια τάση, αλλά στις ζυμώσεις που προκύπτουν μέσα από την αλληλεπίδραση όλων των τάσεων και στο κατά πόσο στο σύνολό τους όλα αυτά φαίνονται στην κοινωνία.

Με άλλα λόγια, η ελευθερία την οποία επικαλούμαστε συχνά, έχει εφαρμογή και σε αυτό ακριβώς το σημείο. Καθένας είναι ελεύθερος να επιλέξει το δρόμο που θα ακολουθήσει, και δε σημαίνει ότι επειδή "δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας". Άλλωστε, τα πάντα ως γνωστόν προκύπτουν μέσα από τη *σύνθεση*.

Μην κόβεις τα τριαντάφυλλα, ούτε κανένα λουλούδι. Τέλος η εποχή της αφθονίας και της εκμετάλλευσης. Όχι άλλα μπουκέτα με λουλούδια, με όμορφες κορδέλες. Ας είναι τα προβλήματα λόγος για να ανθίσουν τα λουλούδια. Δεν αντέχω άλλο αυτόν τον τυποποιημένο κόσμο. Ας ανθίσουν τα λουλούδια στους αγρούς, κι όχι στα ανθοπωλεία.

Αν θέλεις να δεις άνθη να πας στην ύπαιθρο, ή και να ζήσεις εκεί. Πρέπει τα πράγματα να γυρίσουν στο μηδέν κι όχι να συντηρούμε έναν αποτυχημένο κόσμο. Άφησε τα άνθη στους αγρούς, δώσε στη ζωή την ευκαιρία που σου δίνει αυτή κάθε στιγμή. Αν είναι να αναθεωρήσουμε τα πράγματα από την αρχή, τότε η αρχή είναι αυτή.

Έτσι λοιπόν αρνήσου τις ανθοδέσμες, κι όποιον άλλο δεσμό της ψυχής, της ζωής και του σώματος. Ένα κομμένο λουλούδι είναι ένα νεκρό σώμα, και δεν θέλουμε άλλα νεκρά σώματα, παρά μόνο ζωντανά. Σπάσε τα τσιμέντα και τις πίσσες του δρόμου, ρίξε τους τοίχους, διάλυσε τα πλαστικά και τα συνθετικά. Μα μη σκοτώνεις αυτό που μπορεί να μας δώσει δύναμη. Μη σκοτώνεις αυτό που μπορεί να μας δώσει την αφορμή. Άφησε τον σπόρο της αλλαγής να ανθίσει.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟ ΟΥΡΑΝΟ

γράφει ο Λεωνίδας Α.

Πάντα συλλογιζόμουν για τον κόσμο
για την κοινωνία και τους ανθρώπους,
για τη ζωή και το θάνατο,
για τις ιδέες και τις αντιλήψεις
κι όλα αυτά που χωράνε και ξεπερνάνε τον ανθρώπινο νου

όμως αυτή την φορά, σκέφτηκα εμένα
κι ότι αυτό που ζω είναι λίγο μπροστά
στα άπειρα χρόνια της αιωνιότητας

είναι σταγόνα στον ωκεανό των πράξεων
μικρός κι εγώ στο αδιανόητο του σύμπαντος
εγκλωβισμένος στη δίνη των παθών μου
και εξαρτημένος από το ανεξέλεγκτο των αρετών μου

έφτασα στο μηδέν, το μείον και το τίποτα
δύναμη πιο ισχυρή από τη βαρύτητα
που με τραβάει στο ανώφελο των πράξεών μου

αυτό διήρκησε λίγο, ίσως και πολύ
η σκέψη έριξε τον χρόνο στο κενό
και τον τόπο σε έναν ακίνητο ορίζοντα

όμως μετά σηκώθηκα
και κοίταξα όλες αυτές τις δυνάμεις
που κυριαρχούν σε αυτή την οικουμένη
τις κοίταξα επίμονα, μέχρι να με προσέξουν
και με γυμνά χέρια και μόνος ξεκίνησα

στο δρόμο της αμφισβήτησης βάδισα
μόνος ενάντια σε όλα
και μέσα από τα εμπόδια αντίκρισα κι άλλον
που βάδιζε τον ίδιο δρόμο με την ίδια έκφραση
και το ίδιο βλέμμα

και με το ίδιο βλέμμα κοιταχτήκαμε
και συνεχίσαμε χωρίς να πούμε λέξη
και στον δρόμο βρήκαμε κι άλλον
και μετά κι άλλον

ώσπου μαζευτήκαμε όλοι εμείς
οι σκιές με τα μαύρα ρούχα
οι αντάρτες με το λευκό δέρμα
κάτω από τον κόκκινο ουρανό που περίμενε

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

γράφει ο Κώστας Κ.

Μια από τις λέξεις που χρησιμοποιεί τελευταία σημαντικό μέρος του πολιτικού κόσμου, μεταξύ αυτού και όσοι διακατέχονται πράγματι από συγκρουσιακή διάθεση απέναντι στις ισχύουσες δομές, είναι η "αυτοοργάνωση". Θα ήθελα να επιχειρήσουμε να δούμε τις διαστάσεις της έννοιας αυτής περισσότερο, το κατά πόσο αναγκαία είναι σήμερα και το πώς στην πράξη εφαρμόζεται ή θα θέλαμε να εφαρμόζεται. Ξεκινώντας από την ίδια την αφετηρία της λέξης, "αυτοοργάνωση" σημαίνει η οργάνωση με τη χρήση δικών μας μέσων, μονάχα δικών μας, χωρίς τη δανειοδότηση κάποιου αν θέλετε από το ίδιο το σύστημα. Ένας απλός ορισμός, μα κάποιος θα ρωτήσει εύλογα αν είναι εύκολο όλο αυτό. Φυσικά και όχι...

Τα πλοκάμια του συστήματος έχουν μπει βαθιά σε πολλές εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής, επομένως επηρεάζουν μεγάλο μέρος της. Η εξουσία, προκειμένου να επιβληθεί στους πολίτες, έχει πλέον αναλγητικά για κάθε περίσταση που θα παρουσιαστεί, για κάθε μορφή δράσης που θα επιλέξουμε. Έτσι, πολλές φορές, αναγκάζεται κανείς να καταφύγει στη συνδρομή του συστήματος, προκειμένου να αποκομίσει ένα όφελος, ή να υπερπηδήσει βραχυπρόθεσμους στόχους που έχει θέσει ώστε να φτάσει σε έναν αντίστοιχο δυσκολότερο, ή επειδή κατ' ουσίαν μπορεί να αποτελεί και ο ίδιος ένα κομμάτι του συστήματος. Βέβαια, αυτή του η δραστηριότητα που γίνεται με τη βοήθεια των μηχανισμών αυτών, προϋποθέτει και το ανάλογο αντίτιμο, το ανάλογο "γραμμάτιο" που σε πολλές των περιπτώσεων πρέπει να ξεπληρωθεί...

Η αυτοοργάνωση αντίθετα έρχεται να απελευθερώσει τη δραστηριότητα από τα ασφυκτικά πλαίσια της δεσμευτικής εξάρτησης από το σύστημα, να μετατρέψει έναν νέο από παθητικό δέκτη σε ενεργό μέλος, να "δώσει γήπεδο" στην πρωτοβουλία των ανθρώπων που την αναπτύσσουν. Ως έννοια σχετίζεται ιεραρχικά - και πώς θα μπορούσε κάτι τέτοιο να μη συμβαίνει - με οριζόντιες δομές και όχι με το τυπικό ιεραρχικό μοντέλο που είναι γνωστό στη χώρα μας, αυτό του "αρχηγού" ως επικεφαλής. Οι αυτοοργανωμένες δραστηριότητες, μικρές ή μεγάλες, γίνονται μικρά "στοιχήματα" για την ομάδα, εδράζονται στους φορείς της και αποκτούν τη μορφή μέσα από τα χαρακτηριστικά που προσδίδουν σε αυτές οι άνθρωποι που αυτενεργούν. Οι ίδιοι αποφασίζουν, οι ίδιοι διαχειρίζονται τη νίκη, την ήττα, το όφελος, το κόστος. Συν τοις άλλοις, πρόκειται για μια διαδικασία απόλυτα καθαρή, η οποία, αν γίνεται μεθοδικά και με συντονισμό από τις διάφορες ομάδες εργασίας, μπορεί να επιφέρει μακροχρόνια αποτελέσματα, κυρίως σε επίπεδα λειτουργίας ζωνών ελευθερίας, ζωντανών δηλαδή κοινοτήτων δράσης στον χώρο και στον χρόνο. Αυτό είναι κάτι πολύ σημαντικό, καθώς σε ένα ανώτερο στάδιο προϋποθέτει αλληλεγγύη, συντροφικότητα και αυτοβελτίωση.

Ας πάμε όμως και στα ενδότερα του χώρου μας. Οι "εσωτερικοί πολέμιοι" της λογικής της αυτονομίας, της δημιουργίας ελεύθερων ζωνών, της αυτοοργάνωσης, των ομάδων εργασίας κλπ διατυπώνουν την αρνητικότητά τους στηριζόμενοι σε επιχειρήματα όπως α) πολλές από τις μεθόδους αυτές δε λύνουν το πρόβλημα καθώς χαρακτηρίζονται από εσωστρέφεια, β) η κάθετη ιεραρχία είναι επιβεβλημένη, γ) πρέπει να "αλώσουμε" το σύστημα από μέσα, χρησιμοποιώντας και όσα εργαλεία μας παρέχει, δ) στόχος του εθνικιστικού κινήματος είναι η ανάληψη της εξουσίας και όχι κατ' ανάγκη η παραγωγή κουλτούρας, πολιτισμού και η συνειδητοποίηση του κόσμου.

Οι κινήσεις που χαρακτηρίζονται από αυτοοργάνωση είναι οι πρώτες που θέλουν να εκφραστούν μέσα στην κοινωνία. Η εκδήλωση της δραστηριότητάς τους αποτελεί τον κατεξοχήν προσανατολισμό τους, η εξωστρέφεια που επιδιώκουν έχει ως σκοπό αφενός τη δημιουργία ενός "απόρθητου κάστρου" και σε δεύτερο επίπεδο το ξάνοιγμα στον έξω κόσμο, ξεκινώντας από το οικείο περιβάλλον και μεταδίδοντας την σκέψη και τη δράση ολοένα και ευρύτερα. Ακόμα και όταν τα πάντα γύρω τείνουν να διαλυθούν, ακόμα και όταν ο κόσμος σαπίζει, η αυτόνομη ζώνη που υπάρχει παραμένει ζωντανή, αποτελεί ένα μικρό ζωντανό οργανισμό που αναπνέει και δίνει πνοή σε όσους αργοπεθαίνουν. Πώς; Κρατώντας την ταυτότητά μας και βγάζοντάς την προς τα έξω, όχι μονάχα λέγοντας ποιοι είμαστε, περιορίζοντας το πεδίο μας, αλλά αφήνοντας ελεύθερη την ποιότητα της δράσης μας να μας αποκαλύψει στους γύρω. Άρα λοιπόν μπορούμε να γίνουμε εξωστρεφείς, μπορούμε να κάνουμε δράση για την κοινωνία. Τι είδους δράση όμως; Δημιουργία καλλιτεχνικών ομάδων, σχηματισμό μικρών projects, λειτουργία μικρών βιβλιοθηκών, ανταλλακτικά παζάρια αντικειμένων, προσφορά ειδών πρώτης ανάγκης σε ανθρώπους που τα έχουν ανάγκη, παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης σε όσους την έχουν ανάγκη, συγκρότηση μικρών αθλητικών σωματείων, διαχείριση ενός χώρου συζητήσεων, άνοιγμα ενός πολιτιστικού στεκιού κλπ.

Βεβαίως, οι κακοθελητές μπορούν να πουν πολλά. Μπορούν να πουν ότι δεν έχουμε μέσα, ότι δεν είμαστε πολλοί, ότι δεν έχουμε πειθαρχία, ότι δεν έχουμε συντονισμό και πολλά άλλα παρόμοια. Με τη σειρά μας τους απαντούμε. Στοχεύουμε στην ποιότητα. Και η ποιότητα, μπορεί υπό προϋποθέσεις, να λειτουργήσει αντιστρόφως ανάλογα της ποσότητας και να την υπερνικήσει. Η ποιότητα σε βοηθά να αντέξεις στο χρόνο, σου δίνει ευελιξία και αντοχή στη φθορά. Η αυτοοργάνωση, σου δίνει τη δύναμη και την αυτοπεποίθηση να αισθανθείς καθαρός σε ένα βρωμερό κόσμο. Πολύ σημαντικό ειδικά για έναν νέο άνθρωπο, εκεί όπου οι αντιστάσεις είναι πιο χαλαρές. Εκεί όπου το κράτος και οι μηχανισμοί του αποστρέφονται τον άνθρωπο και τον οδηγούν στην καταστροφή, η αυτοοργάνωση τον βοηθά να πατήσει στα πόδια του και να αναζητήσει τη σωτηρία του. Μακρυά από κόμματα, τους πιο σάπιους σχηματισμούς από τη φύση τους, εκεί όπου για χάρη της όποιας μικροκομματικής νίκης, μπορεί να θυσιαστεί το παραμικρό. Αυτοοργάνωση κατ' αρχάς σημαίνει σεβασμός στον άνθρωπο, σεβασμός στην προσωπικότητα, αντίληψη της αξίας ενός χαρακτήρα και ελευθερία στην άσκηση της δραστηριότητάς του. Σημαίνει ισότιμη μεταχείριση, ελευθερία στη σκέψη και στην έκφραση, αντιολοκληρωτισμός και αποδοχή των μελών μιας μικρής κοινότητας ως είναι και όχι ως θα ήθελε κανείς να είναι. Υπό αυτή την έννοια, σύμφωνα με το πλαίσιο αυτό επιβάλλεται ένας αντιιεραρχισμός, ως η άρνηση και αποστροφή στο "δόγμα της μοναδικής αυθεντίας". Οι υπόλοιποι μπορούν να περιμένουν τον δικό τους Μεσσία να τους σώσει.

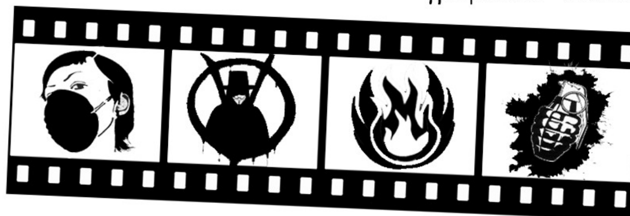
Όπως ανέφερα, οι επικριτές προσπαθούν να "κλείσουν τα μάτια" πολλών λέγοντας πως το σύστημα πρέπει να αλωθεί και αυτό μπορεί να γίνει με τη δανειοδότηση πρακτικών του. Είναι αυτό αυτοοργάνωση; Όχι φυσικά. Δεν αυτοοργανώνεσαι όταν συμμετέχεις σε μια διαδικασία του συστήματος, ενισχύοντας την υπερδόμησή του με τη συνεισφορά σου. Χρησιμοποιείς ένα θεσμό για να πάρεις υποτίθεται κάτι, αλλά το σύστημα παίρνει περισσότερα από εσένα. Φυσικά, για αντιληφθεί κανείς το μέγεθος του ζητήματος, αρκεί να έχει ελεύθερο πνεύμα και να μην υπόκειται στην προπαγάνδα των συστημικών ή και γενικότερα στρατευμένων φερεφώνων. Σήμερα, με την απέλπιδα προσπάθεια μέρους του εθνικιστικού κινήματος να εκφραστεί πολιτικά, σα να παίζει το τελευταίο του χαρτί της επιβίωσης, είναι φανερό ότι οι ανακατατάξεις θα είναι σύντομες. Εδώ έρχεται να παίξει το δικό της ρόλο η αυτοοργάνωση.

Δημιουργώντας μικρά "απόρθητα φρούρια", εστιάζοντας στη δημιουργική αναδόμηση του κινήματος, δίνοντας φτερά στον πληγωμένο Εθνικισμό, προτάσσοντας απέναντι στον επαγγελματισμό και τον όψιμο παραγοντισμό μια ειλικρινή δημιουργική εθνική νεολαία, που μόνη της είναι ικανή να γίνει οδηγός εξελίξεων. Ξυπνήστε, συνειδητοποιήστε τη λογική της αυτοοργάνωσης σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, εκφραστείτε στην κοινωνία, γιατί είστε κομμάτι της. Και αν όλα αυτά φαντάζουν τόσο θεωρητικά, στο χέρι του καθενός είναι να

αναλάβει τις ευθύνες του και να επιδιώξει να τα κάνει πράξη. Επειδή δεν ξέρουμε πώς θα ξημερώσει αύριο, οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

γράφει ο X - Human

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Μπορείς να νομίσεις και να πιστέψεις ό,τι θες. Μπορείς να δεις τις όμορφες εικόνες αυτού του κόσμου, και να προσπεράσεις τις άσχημες, που όμως - κι εδώ είναι που μπαίνει το "δυστυχώς" άνθρωπε - είναι οι πραγματικές. Όσο μικραίνεις τον κόσμο σου, τόσο ομορφαίνει, ωστόσο παράλληλα, απομακρύνεται η αλήθεια. Όσο όμως περισσότερο λατρέψεις την αλήθεια, τόσο πιο πολύ θα απομακρύνεσαι από αυτά που σου δίνουν την χαρά και τόσο πιο αβάσταχτος θα είναι ο πόνος. Προφήτης, ενός κόσμου που όλοι οι θνητοί μοιραία θα τον δοκιμάσουν. Άσχετα με το ποιος είναι ο καθένας, αργά ή γρήγορα το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο για όλους.

Η ουσιαστική διαφορά όμως, που σε κάνει να ξεχωρίζεις από τους υπόλοιπους, είναι ότι επέλεξες να ζήσεις το δικό τους μέλλον από τώρα ήδη στο δικό σου παρόν, αυτό που θα έρθει για όλους αύριο να είναι για σένα το "σήμερα". Κι όσο βαρύ κι αν είναι το φορτίο της καθαρής πραγματικότητας, στο τέλος αλλά και κατά την διάρκεια δεν θα σε λυπηθεί κανείς, ούτε θα σε δοξάσει, ευτυχώς για σένα βεβαίως. Γιατί θα ήταν ηλίθιο να ψάχνεις την συμπόνια από αυτούς που θεωρείς αδύναμους, όπως και την αναγνώριση από αυτούς που θεωρείς ανόητους και ανήθικους. Ποιοι μένουν λοιπόν; Μένουν αυτοί που βλέπουν - ή μπορούν να πιστέψουν και να δουν - το ίδιο με σένα. Οπότε δεν είσαι μόνος.

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο εαυτός μας είναι το όχημα, και ο δρόμος είναι η ζωή μας. Άσφαλτος, χώμα, κίνηση, στροφές, όλα αυτά είναι ο δρόμος. Δεν αρκεί να το αφήσεις μόνο του γιατί σιγά σιγά το αυτοκίνητο θα σταματήσει, βεβαίως, στην κατηφόρα είναι πιο εύκολο. Αλλά δεν είναι η ζωή πάντα κατηφόρα και ξενοιασιά. Είναι κι ανήφορος, ειδικά αν θες να φτάσεις ψηλά. Αυτό είναι οι ανάγκες και οι στόχοι σου.

Ο δρόμος έχει στροφές, μεγάλες ή μικρές, απότομες ή γνωστές από την διαδρομή. Αυτά είναι τα προβλήματα. Αν ήταν όλα έτσι όμως, η ζωή θα ήταν μια διαδρομή, ευχάριστη και προσιτή. Ο δρόμος όμως έχει κι άλλα δύο δεδομένα. Μπορεί εύκολα να τον χάσεις, και να ακολουθήσεις έναν λάθος, κι η επιστροφή μετά από λίγο να φαντάζει αδύνατη. Αλλά είναι και κάτι άλλο. Ο δρόμος έχει και εμπόδια. Εμπόδια που μπορείς να παρακάμψεις αλλά καμιά φορά, είναι καταστροφικά. Εμπόδια για τα οποία δεν υπάρχει σήμανση, δεν υπάρχει καμία προειδοποίηση είτε είναι μέρα είτε νύχτα, είτε είσαι κουρασμένος ή όχι. Εμπόδια που μπορούν να κάνουν κακό στο όχημα. Ο εαυτός μας είναι το όχημα.

Σε αυτό που κάνουμε ο αγώνας είναι η ανηφόρα- η μουσική, η πλάκα και η παρέα είναι η κατηφόρα, το καθεστώς και οι εχθροί είναι οι στροφές, και οι προδότες είναι τα εμπόδια. Άνθρωποι που φρέναραν απότομα την ορμή μας, επειδή απρόσμενα πετάχτηκαν ανατρέποντας όλα τα δεδομένα. Έχεις οδηγήσει μετά από την σύγκρουση, ή έστω την παραλίγο σύγκρουση, με ένα εμπόδιο; Θυμάσαι τι διάθεση είχες; Αυτή είναι η διάθεση που σου δημιούργησαν αυτοί στους οποίους πίστεψες και σε απογοήτεψαν. Δεν είναι αλήθεια αν πεις ότι καταλαβαίνεις πλήρως τους ανθρώπους, κι ότι έχεις επαρκή εμπειρία. Άσε και στην άκρη την περίοδο που ήταν η αρχή, κι έκανες τα λάθη μόνος σου. Όταν έμαθες λοιπόν, αν δεν έβρισκες τα εμπόδια - την προδοσία - τώρα θα είχες προχωρήσει πολύ. Κι αν έχεις μάθει, η

πορεία σου τώρα θα είναι ταχύτατη, αλλά σιγά μην είναι. Και όλοι αυτοί, που πούλησαν, ή που μάλλον είχαν ξεπουλήσει από την στιγμή που γεννήθηκαν - γιατί είναι η φύση του καθενός που αποκαλύπτεται στο τέλος - αυτά που εσύ λατρεύεις, σου έκαναν την μεγαλύτερη ζημιά. Να είσαι σίγουρος για δύο πράγματα λοιπόν. Πρώτον, ότι εμπόδια και προδότες θα βρίσκεις πάντα μπροστά σου και μάλιστα απρόσμενα και δεύτερον, ότι ο δρόμος είναι δικός σου κι ότι κανείς δεν θα σταματήσει την διαδρομή σου.

ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ

Πάντοτε οι άνθρωποι κινδυνεύανε, υπέφεραν, πονούσαν, αρρώσταιναν, πεθαίνανε νέοι. Πάντοτε οι άνθρωποι έχαναν τους δικούς τους, πολεμούσαν σε άγριες μάχες, τρώγαν με τα χέρια από την γη, και η τεχνολογία που χρησιμοποιούσαν ήταν συνήθως το μαχαίρι και τίποτε άλλο. Η γυναίκα γεννούσε και το παιδί πέθαινε, ο άντρας σφαζότανε από άλλους πιο δυνατούς. Απρόσμενα, χωρίς να κάνουν κάτι. Όπως τα ζώα μεταξύ τους. Στα εκατομμύρια χρόνια των σπηλαίων, στις μερικές χιλιάδες έτη του απλού πολιτισμού, υπάρχουν ελάχιστες δεκαετίες, που για εμάς τους ζωντανούς είναι μια ολόκληρη ζωή, που οι άνθρωποι ξεπέρασαν με θαυμάσιο τρόπο τα προβλήματά τους. Σήμερα είναι εξαιρετικά σπάνιο να σε δαγκώσει φίδι ή σκορπιός ή να σε φάει λύκος ή λιοντάρι. Σήμερα επίσης όταν πεινάσεις τρως, κι όταν αρρωστήσεις σου δίνουν φάρμακα και δεν πεθαίνεις από μια γρίπη. Σήμερα δεν πολεμάς με το ακόντιο και δεν υπάρχει περίπτωση να σε βασανίσουν με ακρωτηριασμούς και άλλα χειρότερα. Και εκτός από όλα αυτά, σήμερα έχεις και επιπλέον ανέσεις, τρόπους ψυχαγωγίας και διασκέδασης, στοιχεία απεριόριστης ελευθερίας στον κόσμο που ζεις, ευκαιρίες για μια αρμονική ζωή. Οι γυναίκες είναι πιο όμορφες, οι άντρες λιγότερο βάρβαροι και ευγενικοί, οι άνθρωποι συνεννοούνται με επαρκή λογική και σίγουρα σαφώς καλύτερα σε σχέση με το παρελθόν. Ας αφήσουμε όμως τις προβλέψεις για το μέλλον (οικολογική καταστροφή, κοινωνική παρακμή κλπ) Ας πούμε ότι ο κόσμος δεν θα αλλάξει προς το χειρότερο.

Σήμερα οι άνθρωποι γελάνε λιγότερο από ότι γελούσαν οι πρόγονοί τους. Σήμερα οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι διότι η χαρά για το κινητό με πλήκτρα αφής ήταν στιγμιαία, όπως όλα τα υπόλοιπα. Σήμερα οι άνθρωποι, παρότι μπορούν να ταξιδέψουν εύκολα και γρήγορα και με ασφάλεια μέχρι την Ιαπωνία, και από εκεί να μιλήσουν άνετα με όποιον άνθρωπο θέλουν στον πλανήτη, δεν επικοινωνούν πραγματικά. Δεν μιλάνε, δεν έχουν φίλους, δεν έχουν κανέναν δικό τους άνθρωπο.

ΗΜΕΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Απόψε πέθανα. Όχι ως συνήθως υποθετικά, δεν σκέφτηκα δηλαδή πως θα ήταν να πεθάνω όπως το έκανα πολλές φορές παλιότερα, κι εσείς το έχετε κάνει αυτό όπως όλοι. Δεν φαντάστηκα έναν θάνατο από τροχαίο, ή στον ένοπλο αγώνα, ή από τα μαχαίρια των εχθρών μου, νύχτα, στον δρόμο μοναχός. Δεν φαντάστηκα μια ανίατη αρρώστια ή ένα δυστυχές συμβάν που θα μου έδινε την ευκαιρία να δω λίγο γρηγορότερα το «μετά». Αυτό συνέβαινε έως τώρα, τις στιγμές της αναζήτησης και της απαξίωσης. Απόψε όμως πέθανα κανονικά.

Δεν θα πω τι υπάρχει μετά το θάνατο διότι δεν έχει νόημα αφού σε όλους θα γίνει γνωστό κάποια στιγμή, οπότε δεν θα φλυαρήσω άσκοπα. Θα διηγηθώ ωστόσο τις σκέψεις που με κυρίευσαν για αυτά που άφησα πίσω. Σκέφτηκα την ζωή που έζησα και δεν μετάνιωσα για αυτά που έκανα, όμως μετάνιωσα για εκείνα που δεν κατάφερα να κάνω. Μετάνιωσα για τις στιγμές του συμβιβασμού μου, που πάντα υποχωρούσα λίγο για να εξασφαλίσω λίγο το κοντινό αύριο που ποτέ δεν ερχόταν – διότι πάντοτε υπάρχει ένα άπιαστο κοντινό αύριο στην ίδια σταθερή απόσταση με το αιώνιο παρόν. Μετάνιωσα γιατί θα ήθελα να αγωνιστώ πολύ περισσότερο – να ζήσω εκείνες τις στιγμές του ιδρώτα και του χαμόγελου ξανά και ξανά με τους συντρόφους μου. Μετάνιωσα γιατί σκέφτηκα πολλές φορές τον αδερφό μου στην φυλακή, αλλά δεν ενδιαφέρθηκα όσο έπρεπε να κάνω τα ελάχιστα. Ίσως αν γύρναγα πίσω στην ζωή να του έστελνα ένα γράμμα, ή να τον επισκεπτόμουν μια φορά, όχι για να του μιλήσω, αλλά για να τον ακούσω. Μετάνιωσα γιατί φοβήθηκα να αγαπήσω πολύ. Αγάπησα,

αλλά όχι αρκετά, γιατί επηρεάστηκα από τον εγωισμό μου και από εκείνους που όλα τα θεωρούν καχύποπτα, μάλλον επειδή εκείνοι είναι οι ύποπτοι.

Μετάνιωσα γιατί κάποια στιγμή παράτησα το παιχνίδι. Όχι εκείνο που παίζαμε μικροί, αλλά εκείνο που ακολουθεί κάθε ζωντανό άνθρωπο, την διαδικασία της καταμέτρησης πραγμάτων και καταστάσεων. Σταμάτησα γιατί έχασα το ενδιαφέρον μου και έτσι συνήθισα να ζω χωρίς ενδιαφέρον όπως οι πολλοί. Αν ξαναζούσα πάλι, θα άρχισα να ξεχωρίζω, σαν παιχνίδι, τους καλούς από τους κακούς, τους ειλικρινείς από τους ψεύτικους, τους καλούς συναγωνιστές από τους κενούς. Θα αγωνιζόμουν με θάρρος και ακατάπαυστη ενέργεια με στόχο τα πάντα και με έπαθλο το τιμημένο τίποτα, σαν το παιδί που χτίζει σπιτάκια στην άμμο, που πολεμάει με ξύλινα όπλα, που κηρύττει ολοκληρωτικό πόλεμο σε όλη την Οικουμένη.

Άμα ξαναζούσα θα επέλεγα εγώ ο ίδιος τον θάνατό μου, όχι απαραίτητα, με έναν άμεσο τρόπο και σίγουρα όχι με την εξασφάλιση μιας ευημερίας και ασφάλειας. Πολύ απλά, θα επέλεγα να πεθάνω όρθιος, ελεύθερος, δυνατός, μαχόμενος, ερωτευμένος, έχοντας δώσει πολλά εκεί που πρέπει χωρίς ανταμοιβή - όπως πρέπει, με γέλιο στο πρόσωπο και δάκρυα στα μάτια, και με ανθρώπους που θα άφηνα πίσω, όχι για να κλάψουν για μένα, αλλά για να συνεχίσουν αυτοί για μένα.

ΗΜΕΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

Από τότε που γεννήθηκα έως τότε που θα πεθάνω, κάποιοι φρόντισαν για μένα όπως ακριβώς και για τους υπόλοιπους του μεγάλου πληθυσμού, να με ελέγχουν και να μου επιβάλουν το άδικο δικό τους. Τα όριά μου είναι πλασματικά – μπορώ βεβαίως να αποκτήσω αγαθά ή να δημιουργήσω σώμα και πνεύμα, μπορώ να ταξιδέψω ακόμα και στο διάστημα όμως, δεν είναι πρόβλημα απλά οι σύγχρονες αντιξοότητες που συναντάει κάποιος στην προσπάθεια για βελτίωση, ούτε λύση οι παραπάνω επιτυχίες. Ακόμα κι αν προσπεράσω για πάντα τον σύγχρονο τρόπο ζωής, ο οποίος κρύβει πολλές ύπουλες παγίδες και λαβύρινθους χωρίς έξοδο, υπάρχει πάντοτε ένα μάτι το οποίο ελέγχει αυτούς που έχουν την διάθεση να είναι ανεξέλεγκτοι και αληθινά ελεύθεροι.

Αυτό το μάτι, που πειραματίζεται με την βιολογία και την ψυχολογία όλων μας, αναγνωρίζει σε κάθε ξεχωριστή προσωπικότητα έναν επικείμενο κίνδυνο. Και δεν μιλάει κάποιος για χτύπημα στην ρίζα του «κακού», της αμφισβήτησης δηλαδή, αλλά καταστροφή του σπόρου της αντίστασης από την στιγμή που αυτός εντοπιστεί. Ακόμα κι αν παίξεις με τιμιότατους όρους, που έτσι κι αλλιώς με τέτοιους όρους θα παίξεις, το μεγάλο μάτι της εξουσίας θα φροντίσει να σε τσακίσει από την αρχή, ή πιο μοντέρνα θα ρίξει διαλυτικό πάνω σου και θα σε εκφυλίσει. Εννοούμε, για να μην μιλάμε θεωρητικά, ότι ακόμα κι αν προσπαθήσεις με την καλύτερη των προθέσεων, και με τα χέρια σου καθαρά και ανοιχτά, να φτιάξεις κάτι σωστό στην κοινωνία που ανήκεις, το οποίο δεν θα είναι απειλή ή καταστροφή, αλλά ανώτερο πνεύμα δικαιοσύνης και ανθρώπινης προόδου, τότε η εξουσία θα φροντίσει με τους απλούστερους μηχανισμούς της να υποβαθμίσει αυτό που δημιούργησες και στην ουσία να το αφανίσει. Από την άλλη, άμα όλα αυτά τα κρατάς μέσα σου, θα πάνε και χαμένα, σαν να μην υπήρξανε ποτέ.

Οπότε, αδερφέ στο αίμα και σύντροφε στην μάχη, ασπάσου την φιλοσοφία της απόδρασης. Δεν φτάνει η δίψα, ούτε οι προσπάθειες. Γιατί αν το σκεφτείς, δεν είναι μια απλή απόδραση που έτσι κι αλλιώς είναι κάτι το εξαιρετικά δύσκολο. Κι αν το καλοσκεφτείς ακόμα περισσότερο και σε μια σωστότερη διάσταση, τελικά είμαστε εκείνοι οι ελάχιστοι που αποδράσαν από την φυλακή ωστόσο επιστρέφουν σε αυτή και στρέφονται μάλιστα εναντίον της, στην προσπάθεια να την γκρεμίσουν και να απελευθερωθούν όλοι οι φυλακισμένοι. Ναι, αυτό είμαστε τελικά.

ΗΜΕΡΑ ΕΚΤΗ

Βλέπω ανθρώπους να επευφημούν άλλους ανθρώπους για την πίστη τους σε αρχές και παραδόσεις. Αυτοί οι άνθρωποι, διατηρούν όσο μπορούν τα στοιχεία εκείνα που οι πρόγονοί

τους φρόντισαν να τους μεταλαμπαδεύσουν χωρίς να μεταμορφωθούν όπως συνηθίζει ο σύγχρονος άνθρωπος. Αυτή η αίσθηση, δεν μπορεί να είναι τίποτε περισσότερο από μια έκφραση συμπάθειας. Μια σύγκριση με τον μέσο μαλάκα διπλανό μου κι όχι ένα λαμπρό παράδειγμα – ούτε καν παράδειγμα. Γιατί εγώ δεν είμαι μια λαμπάδα φωτός, είμαι πύρινη λαίλαπα. Ίσως να είναι πιο έξυπνο, να πείσω τους κοινούς πολλούς να ακολουθήσουν αυτή την στάση, επειδή από την πλειοψηφία δεν μπορείς να περιμένεις ιδιαίτερη ποιότητα. Να διατηρούν δηλαδή ακέραιες τις αρχές τους και σταθερό τρόπο ζωής. Αλλά εγώ αυτή την στιγμή είμαι άλλο.

Δεν είμαι ούτε καν ένας από τους 300 του Λεωνίδα. Θα ήμουν, αν είχα μια υγιή πολιτεία πίσω μου να εκδικηθεί από τον θάνατό μου, θα ήμουν αν είχα υγιείς κοινότητες Ελλήνων να εμπνευστούν από την θυσία μου. Τώρα όμως είμαι κάτι άλλο.

Είμαι η αντίσταση με τα χίλια πρόσωπα, ο αντάρτης χωρίς όνομα, η σκιά μου, η ανάσα μου. Δεν αναλώνομαι σε τήρηση κανόνων και αρχών, καίω και χτίζω και ξανακαίω και ξανακτίζω. Δεν είμαι παράδειγμα για τους πολλούς, αλλά για τους ελάχιστους μεταξύ των ελαχίστων, που μπορούν να κάνουν θαύματα.

Είμαι η ελπίδα και στις ελπίδες μέσα δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί, γιατί οι συναισθηματισμοί κυοφόρησαν την ελπίδα, όχι το αντίστροφο. Έτσι λοιπόν αφήνω πίσω τα γλυκά πολλά για τα πικρά λίγα. Κι αν εσύ δεν το καταλαβαίνεις, γίνε έστω λαμπάδα μήπως και σε συμπαθήσω.

ΗΜΕΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

Είναι δεδομένο ότι σε κάθε σχεδόν ανθρώπινη ύπαρξη βρίσκει κανείς την ισχυρή πεποίθηση ότι αποτελεί σημείο έλξης δυστυχίας που την κάνουν να αντιμετωπίζει δυσκολότερες συνθήκες από ότι θα έπρεπε. Αυτό ισχύει και στις περισσότερες κοινωνικές ομάδες. Στην πραγματικότητα, υπάρχει πάντοτε κάποιος που πρωτοστατεί στην οποιαδήποτε βαθμίδα, κι ας δηλώνουν οι περισσότεροι λανθασμένα πρωταγωνιστές.

Σήμερα δυστυχώς αναλαμβάνουμε τα πρωτεία όχι μόνο στις στατιστικές που απασχολούν τα media και τις κυβερνήσεις, αλλά σε ένα δυσοίωνο μέλλον που γρήγορα πλησιάζει. Η νοοτροπία του μετρίου που στην ουσία ήταν ένα τίποτα, ήταν πάντοτε η νοοτροπία που μας ακολουθούσε ως κοινωνία κατά την πάροδο των ετών. Ποτέ δεν ήμασταν αυτό που θα απαιτούσε η στοιχειώδης ανεξαρτησία και αυτοσυντήρηση, και η έλλειψη στόχου αλλά και αξιοκρατίας ήταν τα συστατικά εκείνα που κλόνισαν οποιοδήποτε πλάνο επιβίωσης.

Πάντοτε ήμασταν λίγο το ένα και λίγο το άλλο, λίγο κορόιδα και λίγο πανούργοι. Πάντοτε ήμασταν τόσο ανεξέλεγκτοι όσο και ελεγχόμενα στρατιωτάκια. Ποτέ δεν μας έφταναν αυτά που έχουμε, όπως και ποτέ δεν προσπαθήσαμε να πετύχουμε τους σκοπούς μας.

Ως έθνος μάθαμε να έχουμε το logo και τις απαιτήσεις του δυτικού κόσμου, ενώ σε πολλά ήμασταν όπως οι ανατολικοί. Οι δυτικοί όμως είχαν τις παροχές και το σύστημα, οι ανατολικοί την σπιρτάδα και την δίψα για εξέλιξη. Είναι σαν το κακομαθημένο και παραπλανημένο παιδί που αντιγράφει τα αρνητικά από τους γονείς του, γιατί φαινομενικά αυτά το βολεύουν, και φυσικά τα βρίσκει μπροστά του. Απουσίας όλων αυτών, δεν θα μπορούσαμε να ελπίζουμε σε κάτι ευοίωνο αλλά όπως είπαμε και νωρίτερα, το μέλλον είναι σαφώς δυσοίωνο. Και σήμερα, που ο κόσμος απασχολείται με σοβαρότατα θέματα που η εξέλιξή τους θα ταρακουνήσει τον πλανήτη κυριολεκτικά, υπάρχει και η σκέψη που λέει «τα έχουμε όλα, έχουμε και τους μαλάκες τους Έλληνες». Έτσι λοιπόν, οι παρακατιανοί της γειτονιάς του κόσμου, οι Έλληνες, είναι ανάξιοι σεβασμού για τους Άγγλους και Αμερικανούς επιχειρηματίες, χλευάζονται από τους Κινέζους και Ιάπωνες εργαζόμενους, και υστερούν εμφανώς σε σχέση με τους Ρώσους και Πολωνούς μάγκες.

Είναι πράγματι δύσκολο να σκεφτεί κανείς τι πρόσωπο θα έχει αυτό το Έθνος στο μέλλον, αν τελικά υπάρχει, και κυρίως με ποιον τρόπο θα οδηγηθεί σε αυτή την μελλοντική του μορφή. Διότι με την σημερινή του εικόνα, θα πρέπει να θεωρηθεί από τώρα νεκρός οργανισμός.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

γράφει ο Δημήτρης Τ.

"Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν" έλεγαν οι αρχαίοι Λακεδαιμόνιοι. Πόση σχέση άραγε έχει ο σημερινός νεοέλληνας με τους αρχαίους προγόνους του; Ο χαρακτήρας είναι ένα πεδίο που πρέπει να κάνει την διαφορά μεταξύ των νεοελλήνων και ημών, που αγωνιζόμαστε για έναν άλλο ελληνικό πολιτισμό. Με τη νεοελληνική κοινωνία έχουμε πολιτισμική διαφορά. Αν δεν έχουμε... ή οι ιδέες μας είναι λάθος ή εμείς. Ένα από τα χαρακτηριστικά παραδείγματα των νεοελλήνων (με την χειρότερη έννοια του όρου) είναι η ματαιοδοξία, η προσπάθεια αυτοπροβολής και η μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Η αλαζονεία προσπαθεί να καλύψει μία κενή πνευματική και ψυχική οντότητα, φανερώνοντας ανασφάλεια. Μία παλιά παροιμία βγαλμένη από την λαϊκή σοφία, λέει "ο άδειος ντενεκές κάνει τον μεγαλύτερο θόρυβο". Πόσο δίκιο είχαν αυτές οι παλιές γενιές ανθρώπων που αν και δεν πήγαν ποτέ σχολείο, διέθεταν όμως παιδεία. Η παιδεία, δεν αποκτάται μέσα από το σημερινό σχολείο και το πανεπιστήμιο. Αντιθέτως σήμερα είναι χαρακτηριστικό το φαινόμενο μιας ολόκληρης γενιάς με άνεση απόκτησης πτυχίων και τραγική έλλειψη παιδείας. Η έλλειψη παιδείας λοιπόν έχει γεμίσει το κοινωνικό τοπίο με τέτοιους "ντενεκέδες" (πολλές φορές και "Εθνικιστές") που μάλιστα έχουν και μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Πνευματικά όμως βρίσκονται στο μηδέν. Τους καταλαβαίνει κανείς και από την γλωσσική έκφραση, που είναι καθρέπτης της ψυχής.

Αυτό που καταφέρνει ένα μηδενικό που προσπαθεί πάντα να μειώσει όλους τους άλλους και να αυτοκολακεύεται, είναι... να γίνει "νούμερο". Και χωρίς να έχει συναίσθηση του επιπέδου του, αισθάνεται πράγματι ανωτερότητα ως νούμερο. Αν ανάγουμε αυτή την κατάσταση από ατομικό σε ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο, έχουμε γύρω μας μία οικτρή νεοελληνική πραγματικότητα. Ένα ολόκληρο έθνος νεοβαρβάρων, διακατέχεται από μία γελοία νεοελληνική "μαγκιά" χωρίς να έχει καμία συναίσθηση της ουσιαστικής του κενότητας και ψάχνοντας πάντα να μειώσει όλους τους άλλους για να καλύψει την δική του κατάντια και τις δικές του ευθύνες.

Οι άνθρωποι που έχουν το γνώθι σ’ αυτόν ή που τουλάχιστον προσπαθούν να έχουν αυτογνωσία, διακατέχονται και από μετριοφροσύνη. Δεν έχουν καμία ανάγκη αυτοπροβολής. Μα όσοι έχουν αισθήματα κατωτερότητας μέσα τους, όσοι δεν είναι συμφιλιωμένοι με τον εαυτό τους, διακατέχονται από το σύνδρομο ανεπάρκειας και συνεχούς ανάγκης αλαζονικής συμπεριφοράς.

Ζούμε σε μια εποχή έντονης καυχησιάρικης προβολής. Είναι ένα νεοελληνικό χαρακτηριστικό που βρίσκεται εντελώς απέναντι από τις ιδέες μας και τη φυσιογνωμία μας. Εάν θέλουμε να αλλάξουμε την πραγματικότητα, το πρώτο βήμα είναι η αυτοκριτική και η αυτογνωσία. Η μετριοφροσύνη. Και ας μας απαντούν πολλές φορές με αστεία αναίδεια ότι "η μετριοφροσύνη είναι για τους μέτριους". Οφείλουμε να προσπαθούμε να είμαστε εμείς οι ίδιοι το παράδειγμα του ανθρώπου που επιθυμούμε για την κοινωνία του αύριο. Αν δεν αλλάξουμε πρώτα εμείς, δεν είναι δυνατόν να αλλάξουμε την κοινωνία και να διαπλάσουμε νέους συντρόφους. Αντιθέτως αν δεν προσπαθούμε να αλλάξουμε την νοοτροπία μας ακολουθώντας τον δύσκολο δρόμο της Αρετής, τότε θα παραμείνουμε ένα ακόμη προϊόν του κοινωνικού σκουπιδότοπου. Και τα σκουπίδια προσελκύουν μόνο μύγες και σκουλήκια. Ο πόλεμος ξεκινά πρώτα από τον ίδιο μας τον εαυτό για να διαπλάθουμε παράλληλα ένα κίνημα διαφορετικών ανθρώπων που θα διαμορφώσουν με τη σειρά τους και μια νέα πραγματικότητα.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
μέρος α': η Ελπίδα

γράφει ο Λεωνίδας Α.

Κάποτε θεωρούσα ότι δε θα είχε κανένα νόημα να γράφω όλα όσα σκέφτομαι. Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές μιλούσα σε έναν δικό μου άνθρωπο κι ακόμα αν εκείνος δεν με άκουγε, εγώ ένιωθα καλύτερα. Τώρα όμως δε θέλω να μιλήσω σε κανέναν. Είναι λίγοι εκείνοι που έχουν απομείνει και ελάχιστοι εκείνοι που θα μπορούσαν να με ακούσουν, αλλά δε θα το ρισκάρω. Δεν ρισκάρω να προσθέσω ανησυχίες σε ανθρώπους ήδη ανήσυχους, σε ανθρώπους δικούς μου. Είναι λίγο αμφίδρομες οι σχέσεις, είναι αυτό που λέγαν την παλιά εποχή «πονάς αυτόν που αγαπάς». Υπήρξε μια περίοδος που δεν μιλούσα ούτε στον εαυτό μου.

Πλέον αποφεύγω να κοιτάζομαι ακόμα και στον καθρέπτη. Εκείνο το πρόσωπο, που έλαμπε από αποφασιστικότητα και περηφάνια, πλέον θυμίζει γερασμένο, αξύριστο και ταλαιπωρημένο, από την κατάθλιψη και τα τσιγάρα. Μαύροι κύκλοι σχηματίζονται στα μάτια μου από την αϋπνία. Όποιος δεν με ήξερε, θα έλεγε ότι μόλις έκλεισα τα 40. Όποιος με ξέρει, θα μου πει «χρόνια πολλά» γιατί σήμερα έκλεισα τα 23. Βεβαίως, απέφυγα να δω κόσμο την σημερινή μέρα όσο μπορούσα. Δεν με ενδιαφέρει πλέον το κοινωνικό μου «status».

Πάει καιρός που έπιασα τελευταία φορά στυλό. Βρήκα έναν σε ένα κουτί, και μου πήρε χρόνο να τον κάνω να δουλέψει γιατί είχε στεγνώσει στην μύτη η μελάνι. Εδώ και χρόνια γράφεις μιλώντας ή πληκτρολογώντας. Όλα αποτυπώνονται σε οθόνες. Παντού βλέπεις λεπτές έγχρωμες οθόνες. Τώρα αυτό που κάνω θεωρείται ετεροχρονισμένο. Ακόμα και τα γράμματα που γράφω, είναι γράμματα ξεχασμένα καθώς το λατινικό αλφάβητο εδώ και λίγα χρόνια αντικατέστησαν το ελληνικό. Ίσως ακριβώς επειδή σε λίγα χρονιά κανείς να μην μπορεί να διαβάσει αυτές τις λέξεις, αυτό να είναι η ειρωνική επιλογή μου. Γεννήθηκα με την είσοδο του νέου αιώνα, και κανείς θα έλεγε ότι η γενιά μου ήταν η γενιά των αλλαγών. Μόλις άρχισα να μιλάω άλλαξε το ελληνικό νόμισμα σε ευρωπαϊκό και μετέπειτα σε παγκόσμιο, στα 12 μου χρόνια ήξερα υπολογιστή και εξοικειώθηκα πολύ πιο εύκολα από τους ενηλίκους στο νέο αλφάβητο, στα χρόνια των μεγάλων αλλαγών ήμουν παρών, είδα έναν νέο κόσμο να

ξεπροβάλλει κι εγώ να είμαι η ζωντανή του απόδειξη. Τώρα όμως δεν νιώθω και τόσο ζωντανός. Κλεισμένος σε ένα διαμέρισμα που τα παράθυρα ελαφρώς εμποδίζουν τους ήχους της πόλης, πλέον είμαι αδιάφορος ακόμα και στις φασαρίες των έγχρωμων ενοίκων των άλλων ορόφων. Όλα γίναν μια άθλια συνήθεια, οι μέρες είναι πάντα οι ίδιες.

Πριν άνοιξα επιτέλους τα παράθυρα αγνοώντας το κρύο του χειμώνα. Βγήκα στο μικρό μπαλκόνι και άναψα τσιγάρο. Κοίταξα κάτω, στα φώτα της νύχτας, τα σκουπίδια και τους ανθρώπους στις γωνίες, τα αμάξια και την πολιτική αστυνομία. Κοίταξα τους βρώμικους τοίχους και σκέφτηκα, ότι κάποιος αποφάσισε, ή όλοι μαζί αποφάσισαν από κοινού, ο χρόνος να σταματήσει. Να πάψουν όλοι να ενδιαφέρονται για το μέλλον και να ανέχονται συλλογικά το παρόν. Εξάλλου κι εγώ αυτό κάνω: ανέχομαι το παρόν. Κι ανάμεσα στις σκιές του δρόμου, παρατήρησα μια γνωστή φιγούρα να περπατάει με γοργό βήμα. Ήταν το κορίτσι μου, η Ελπίδα, που συνηθίζει έτσι να περπατάει έτσι γρήγορα, γυρνώντας βράδυ από την δουλειά, μειώνοντας με αυτόν τον τρόπο τον χρόνο παραμονής στο κρύο του πεζοδρομίου, και μειώνοντας επίσης τις πιθανότητες να την ληστέψει, ή κάτι χειρότερο, κάποιος ή κάποιοι στον δρόμο.

Συνήθως όταν έμπαινε στο διαμέρισμα, πριν καν βγάλει το παλτό της, άρχιζε να αφηγείται για τα γεγονότα της ημέρας στην δουλειά. Πλέον, μιλάμε ελάχιστα, κορίτσι 19 ετών που μιλάει ελάχιστα, και το μόνο που έκανε ήταν να με φιλήσει και να μου δώσει ένα μικρό δώρο για τα γενέθλιά μου, κίνηση ζεστή και στοργική αλλά σύντομη, όπως ένας άνθρωπος δείχνει το εισιτήριό του σε έναν ελεγκτή συγκοινωνίας, κοφτά και με μια γοργή ματιά.

Δεν την κατηγορώ – αν κατηγορώ κάποιον είναι ο εαυτός μου, που θέλησα να της προσφέρω μια αληθινή ζωή, και τώρα δεν μπορώ ούτε καν να δώσω ζωή στον ίδιο μου τον εαυτό. Παρ' όλα αυτά, είναι δίπλα μου. Ευτυχία από τις πιο σπάνιες, ευτυχία που όμως γεννάει εφιαλτικές ανησυχίες, γιατί αν πάθω κάτι εγώ δεν με νοιάζει, δεν θα αντέξω όμως αν πάθει κάτι εκείνη, και δεν θα το συγχωρήσω ποτέ στον εαυτό μου.

Τώρα κοιμάται, περασμένα μεσάνυχτα, κι εγώ γράφω σε αυτό το τετράδιο, στο τραπέζι με μια λάμπα, και κάτι παραπάνω από το συνηθισμένο τίποτε να μην αφήνει σε ησυχία το κουρασμένο και νυσταγμένο κεφάλι μου. Θα κρύψω το τετράδιο γιατί δεν θέλω να το βρει. Αυτό το κάτι παραπάνω όμως δεν θα το κρύψω από τον εαυτό μου. Είναι καιρός, να αποδράσω από την φυλακή της συνείδησής μου. Κι ό,τι γίνει.

μέρος β': το νόημα

γράφει ο Κώστας Κ.

Στις δυνάμεις μου. Στους φίλους μου, στους συντρόφους μου, στην οικογένειά μου. Σε αυτά στηρίζομαι. Στη σημερινή απαξίωση των θεσμών, των δομών και των αξιών, προτάσσω τη δική μου άμυνα, μέσα από την πρώτη πραγματικότητα που βίωσα και αυτήν που έχω ως φυσική αποστολή να διατηρήσω.
Την οικογένεια. Ας μη χαθεί ό,τι πιο πολύτιμο, ας φροντίσουμε να διατηρήσουμε την εστία βιολογικής διαιώνισης του Γένους μας.

μέρος γ': θήλεως εγκώμιον

γράφει ο Δημήτριος Κόκκινος

Είναι γεγονός πως ζούμε σε μια εποχή θηλυπρεπή. Επαναλαμβάνω: σε μια θηλυπρεπή εποχή, όχι θηλυκή. Πρότυπο «ομορφιάς» είναι οι θηλυπρεπείς… άνθρωποι γι' αυτό και οι άντρες πλέον αποτριχώνονται και βάφονται. Ταυτόχρονα το σύστημα επιδιώκει να υιοθετούν μια τόσο συνηθισμένη στις μέρες μας θηλυπρεπή συμπεριφορά, αυτήν που τόσο απλά ο λαός μας προσδιορίζει ως «πουστιά» (όχι «θηλυκή»), σαφέστατα διαχωρίζοντας αυτό που ορίζεται ως «θηλυπρεπές» από το «θηλυκό».

Από την άλλη οι γυναίκες υποχρεώνονται διαμέσου των φεμινιστικών μηχανισμών του συστήματος σε μια επιθετική, ανταγωνιστική και ατομιστική προσέγγιση στην συμπεριφορά τους. Δυστυχώς πολλές φορές συγχέεται το μεν με το δε. Κι όχι μόνο... Υγιείς άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, επιθυμώντας να αντιδράσουν σε αυτήν την συστημική ιδέα στρέφονται σε ακραίες συμπεριφορές. Αυτές ως προς τις γυναίκες εκδηλώνονται κυρίως σαν μια υποτακτική συμπεριφορά που καμία σχέση δεν μπορεί να έχει με τη θηλυκότητα, όπως την έχουν συλλάβει οι Λευκοί Λαοί. Οι Θεές για παράδειγμα των Ελλήνων μόνο «υποταγμένες» δεν μπορούν να θεωρηθούν. Από την άλλη οι άντρες δυστυχώς υιοθετούν μια επιθετική, κυριαρχική και υποτιμητική στάση απέναντι στις γυναίκες αντιδρώντας - συχνά με λάθος τρόπο - στη θηλυπρέπεια της εποχής μας έχοντας λάθος στόχο όμως!

Πρέπει λοιπόν να επαναπροσδιορίσουμε την θέση της γυναίκας στο Κίνημά μας, κάνοντας στην άκρη τα βαρίδια και τα αδιέξοδα που το σύστημα μας φόρτωσε, χαράζοντας μια ξεκάθαρη θέση, απλοποιώντας εν τέλει τα πράγματα όσο χρειάζεται για να γίνονται κατανοητά από όλους.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν με την παραδοχή πως στον ιδεολογικό μας «χώρο» υπάρχει ένας λανθάνων ή και ανοικτός… μισογυνισμός στους περισσότερους κοινωνούς. Πέρα όμως από αυτό έχουμε να αντιμετωπίσουμε και μια άλλη συνισταμένη. Είναι λοιπόν προφανές πως η Ιδέα στον σημερινό κόσμο έχει δαιμονοποιηθεί. Ως εκ τούτου συγκεντρώνει - όπως η λάμπα τις νυχτοπεταλούδες - τον κάθε πικραμένο και ανώμαλο... Για παράδειγμα δεν θα βρείτε σε «Sex Shop» στολή του Κόκκινου στρατού. Στολή των Waffen SS θα βρείτε όμως ... Οπότε δεν είναι παράξενο πως έχουμε κοντά μας - αν όχι δίπλα μας - και ψυχολογικά προφίλ ατόμων με: 1. Δυσκολία στην σύναψη φυσιολογικών ερωτικών σχέσεων (δεν μπορείς να προσεγγίσεις μια κοπέλα περιγράφοντάς της, συνέχεια και μόνο τις ένδοξες σου στιγμές στις δυνάμεις καταδρομών για παράδειγμα ...), 2. Γονεϊκά πρότυπα του είδους: ισχυρός πατέρας - αδύναμη (ανύπαρκτη) μητέρα τα οποία μάλιστα και θεωρούνται ως «παραδοσιακά» (και ως εκ τούτου τα μόνα αποδεκτά), 3. Θρησκευτικά - μεσσιανικά μοτίβα συμπεριφοράς. Ο χριστιανισμός είναι εκ των πραγμάτων μισογυνικός ενώ η συνήθης (επιφανειακή) ενασχόληση με τις παραδοσιακές θρησκείες συνηγορεί στην αντιμετώπιση των γυναικών ως εν πολλοίς «κατώτερες».

Μπορούμε να εντοπίσουμε και άλλες αιτίες αλλά δεν έχει σημασία. Ευτυχώς η Ιδέα δεν έχει καμιά σχέση με όλες αυτές τις παρα φύσιν θεωρίες και συμπεριφορές! Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι μια κατεξοχήν φυσική - πρακτική κοσμοθεωρία. Ένας Εθνικοσοσιαλιστής δεν προσπαθεί - διότι γνωρίζει πως απλά δεν μπορεί - να αλλάξει, συχνά ούτε να κατανοήσει, τους φυσικούς νόμους, ούτε την σκοπιμότητά τους. Η Φύση έχει έναν μυστικό ρυθμό, είναι μια μεγαλειώδης δυναμική καλλιτεχνική σύνθεση την οποία αντιλαμβανόμαστε πάντα εν μέρει. Μπορεί όμως μια χαρά να λειτουργεί σύμφωνα με Αυτήν... Και στη Φύση το θηλυκό έχει σημαντικότερη θέση αντικειμενικά από τον αρσενικό... για τον απλούστατο λόγο ότι είναι αυτό που επιλέγει. Δεν έγινε κατανοητό;

Ας το κάνουμε πιο εύληπτο: «Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι ετοιμάζονται για τη συνάντησή τους. Το αγόρι ελπίζει (πως θα καταλήξει στο κρεβάτι με το κορίτσι), το κορίτσι ξέρει». Και στην ζωή αυτός που τελικά αποφασίζει είναι και αυτός που βρίσκεται σε θέση εξουσίας σε σχέση με τον άλλο. Και ας μην παρατεθούν ως αντεπιχείρημα οι περιπτώσεις βιασμών, εξαναγκασμών κλπ: είναι εξαιρέσεις κι όσο κι αν ένας άντρας μπορεί να υποχρεώσει μια γυναίκα σε επαφή, η εθελοντική επαφή έχει άλλη χάρη και αργά ή γρήγορα όλα καταλήγουν στα γνωστά μοτίβα... Οπότε ας το δεχτούμε: ο άντρας προτείνει, η γυναίκα επιλέγει. Φυσικός νόμος... Και το επόμενο λογικό συμπέρασμα; Υπεύθυνες για την δημιουργία, το παρόν και κυρίως για το μέλλον της Φυλής μας είναι οι γυναίκες μας...

Πώς λοιπόν ένας Εθνικοσοσιαλιστής μπορεί να αντιμετωπίζει τις γυναίκες ως κατώτερες; Μπορεί μόνο εάν η επαφή του με τον Εθνικοσοσιαλισμό είναι πρόχειρη και επιφανειακή, χωρίς να έχει εντρυφήσει στον «πυρήνα» του. Οπότε έχουμε να κάνουμε με έναν κατ' όνομα Εθνικοσοσιαλισμό, κατ' ουσία συντηρητικό και ακροδεξιό από τους πολλούς προσκολλημένους...

Συναγωνιστές ναι! Λατρεύουμε τις Γυναίκες ως ερωμένες, μητέρες, συντρόφους και συναγωνίστριες!

μέρος 6': σχέσεις των φύλων

συνεργασία Αυτόνομων

Μετά την επιβίωση, δεν υπάρχει κάτι που να απασχολεί περισσότερο το ανθρώπινο είδος από τις σχέσεις του. Η σεξουαλικότητα, η συντροφικότητα, η αναπαραγωγή, η ερωτική επαφή και η επιθυμία είναι στοιχεία που αφορούν όλους μας. Αλλά πριν συνεχίσουμε θα ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ακριβώς επειδή είναι σημαντικότατο κομμάτι του κάθε ανθρώπου και ρυθμιστής της προσωπικότητας και του τρόπου ζωής, η ανάλυση των ανθρωπίνων σχέσεων βρίσκεται παντού, και για αυτό τον λόγο συνειδητά θα αποφύγουμε να γίνουμε κι εμείς μέρος του συνόλου. Αντίθετα από τα προκαθορισμένα πρότυπα, που είτε αφορούν ένα διευρυμένο lifestyle είτε θολές δήθεν επαναστατικές και παράλληλα αναχρονιστικές αντιλήψεις, θα προσπαθήσουμε σε ανθρώπινο και λογικό επίπεδο να πούμε κάτι καινούργιο, κάτι διαφορετικό και προπαντός κάτι αληθινό. Γι' αυτό καλό θα ήταν διαβαστεί με προσοχή αυτό το κείμενο γιατί πράγματι οι σχέσεις των φύλων είναι κάτι τόσο σημαντικό για να μένει, ως ζήτημα συλλογισμού, στην αδράνεια. Ο τρόπος μας δεν είναι συνηθισμένος, κι αυτό είναι επιλογή μας. Από την άλλη, επιλογή του αναγνώστη είναι αφού διαβάσει την σειρά των κειμένων που θα συνεχιστεί και σε επόμενα τεύχη, να ξεδιπλώσει τις δικές του σκέψεις από την προσωπική του εμπειρία ώστε να την εξελίξει αν όχι μαγικά, σαφώς ικανοποιητικά.

Οι σχέσεις των φύλων λοιπόν και η σχετική συμπεριφορά στηρίζονται στους παρακάτω παράγοντες: (α) κοινωνικό παρελθόν, (β) κοινωνικό παρόν, (γ) σεξουαλικότητα, (δ) προσωπικότητα.

Το *κοινωνικό παρελθόν* στους υποτιθέμενους λάτρεις της παράδοσης αποτελεί το «χαμένο μοντέλο», ενώ οι περισσότεροι είτε έχουν ξεχάσει είτε δεν έχουν γνωρίσει ποτέ αυτό που δήθεν νοσταλγούν. Φράσεις του τύπου «οι άντρες παλιά ήταν πιο άντρες» ή «οι οικογένειες ήταν πιο αληθινές» είναι πολύ εύκολο να της πεις και εξίσου εύκολο να τις τεκμηριώσεις με απομονωμένα παραδείγματα. Σίγουρα είναι αλήθεια ότι πριν μισό αιώνα δεν υπήρχαν διαζύγια. Αλλά ολόκληρη η αλήθεια λέει ότι δεν υπήρχαν χωρισμοί λόγω της κοινωνικής κατακραυγής αυτής της πράξης, οπότε ακόμα και δυστυχισμένοι άνθρωποι συζούσαν εξ ανάγκης. Τα «τυφλά» συνοικέσια έδιναν και έπαιρναν, με ανθρώπους που δεν γνωρίζονταν και οι γονείς τους επέβαλαν να παντρευτούν, η βία στην οικογένεια ήταν κάτι το συνηθισμένο, η παρεμβατικότητα των ηλικιωμένων στα δρώμενα του νεαρού ζευγαριού ήταν ασφυκτική, οι «μη παρθένες» γυναίκες δεν άξιζαν τίποτα, κι όσες δεν είχαν προίκα σαφώς,

ακόμα και τα σχολεία χωρίζονταν σε αρρένων και θηλέων. Κι όλα αυτά μετά τον εμφύλιο, όσο πιο πίσω τόσο πιο σκληρά. Σίγουρα δεν βρισκόμαστε εδώ εμείς για να κρίνουμε τους προγόνους μας διότι είναι σαφές ότι τα κατάφεραν περίφημα σε συνθήκες πολύ δύσκολες. Είμαστε όμως εδώ για να κρίνουμε αυτό το μοντέλο που αρχικά αναφέραμε, που θυμίζει εκείνους τους γραφικούς οικολόγους, που ακριβώς επειδή υπάρχει μόλυνση, προτείνουν την απουσία της τεχνολογίας και όχι την σωστή παρουσία της. Και οι ίδιοι βεβαίως, θα βρίσκονταν σε δυσάρεστη θέση όταν δεν θα είχαν ηλεκτρικό ρεύμα, όχημα και κινητό τηλέφωνο αλλά ξύλα και εργαλεία για κυνήγι. Έτσι λοιπόν, αφού υπάρχει μια ραγδαία εξέλιξη στον τομέα των ανθρωπίνων σχέσεων, σαφώς όμως εκτροχιασμένη και επικίνδυνη, καλό είναι να αναζητήσουμε την ορθή οδό κι όχι την αφελή οπισθοχώρηση.

Το κοινωνικό παρελθόν λοιπόν, σε ουσιαστικά και όχι φιλολογικά επίπεδα, βρίσκεται στην κοινωνική μας δομή σε δύο φάσεις: στην γονική σύνδεση, δηλαδή σε εκείνα τα πρότυπα που μας διοχετεύουν οι γονείς μας από την δικιά τους παρελθοντική εμπειρία και στην κυρίως μητριαρχικού τύπου κοινωνία μας, όπου έρχεται από τα βάθη του χρόνου και θυμίζει περισσότερο τις ανατολικές χώρες παρά τις δυτικές του κυρίως πατριαρχικού τύπου. Για να ξεκαθαρίσουμε τι εννοούμε, σαφώς δεν αναφερόμαστε στην μητριαρχία ως κυριολεκτική έννοια, αλλά στον τύπο της μητριαρχίας που αποτυπώνεται στην κοινωνία μας, όπου η συναισθηματική μέθοδος, είτε αφορά τις σχέσεις είτε τις συμπεριφορές και τις συναλλαγές, εδρεύει στην νοοτροπία της κραταιάς πλειοψηφίας. Αυτά τα δύο συστατικά, έχουν δημιουργήσει ένα κλασικό πρότυπο με μοντέρνα στοιχεία, ένα πρότυπο που κατέβηκε από το χωριό και ζει στην πόλη. Σίγουρα πλέον δεν υπάρχουν συνοικέσια, οι συστάσεις όμως δεν παύουν ποτέ να είναι απαραίτητες, σίγουρα δεν ζούμε στην εποχή της πείνας, ωστόσο αυτό που θα σε ρωτήσουν οι φίλοι σου για την σχέση σου είναι «τι δουλειά κάνει;» κι όχι «τι άνθρωπος είναι;», σίγουρα υπάρχει ελευθερία επιλογής, αλλά υπάρχει όμως; Μήπως τα συμπλέγματα και οι δεσμεύσεις υπάρχουν στο background, και άρα πιο ύπουλα;

Τη μετάβαση στο κεφάλαιο *κοινωνικό παρόν* θα την κάνουμε σταδιακά. Για να γίνει αυτό θα ζητήσουμε πρώτα όλοι να θυμηθούν μια γνωστή διαφήμιση: μετά από ένα διάλογο μητέρας και γιου, ο γιος ρωτάει *«και δεν θα τρώω εγώ μαμά τα γεμιστά σου;»*. Μπορεί να θεωρηθεί αστείο, αλλά οι διαφημιστές είναι συνήθως έμπειροι άνθρωποι που εντοπίζουν κοινωνιολογικά στοιχεία που αφορούν την πλειοψηφία, όσο κι αν αυτή δεν τα παραδέχεται, και την επηρεάζουν με βάση αυτά. Το κοινωνιολογικό αυτό στοιχείο, της εξάρτησης γονιού – παιδιού σε προχωρημένη ηλικία (βλέπε γονική σύνδεση/μητριαρχία), είναι πρόβλημα και σε μεγαλύτερη διάσταση από την εμφανή. Δεν αρκεί να έχεις απαγκιστρωθεί από τα φαγητά της μητέρας σου, το παιδικό σου δωμάτιο και το εισόδημα του πατέρα σου. Δεν αρκεί η φαινομενική ανεξαρτησία για να ξεφύγεις από το ελληνικό – πλέον μπορούμε να το πούμε ελληνικό - πρότυπο. Είναι βαθιές οι ρίζες δυστυχώς – γι' αυτό κι εμείς ως αυτόνομοι μιλάμε για αληθινή αυτονομία και ελευθερία σε κάθε διάσταση, που δεν βασίζεται απλά στους τύπους.

Άραγε, γιατί τόσα μουχλιασμένα πολιτικά κόμματα επιπλέουν, με συστήματα και ιεραρχίες που σου προκαλούν ανατριχίλα όταν μάλιστα γίνονται αποδεκτά από νέους και μορφωμένους ανθρώπους; Άραγε γιατί ο κόσμος, βρίζει τους πολιτικούς και μετά τους ψηφίζει; Άραγε γιατί σε πολλούς τομείς της ζωής, παρότι το βασιλικό σύστημα έχει καταργηθεί προ δεκαετιών, βλέπουμε την λογική του αρεστού ηγεμόνα, του πιστού και του διαδόχου να μεσουρανεί; Οι απαντήσεις βρίσκονται στην νοοτροπία που προαναφέραμε, και όπως σε όλα αυτά τα εμφανή έτσι και στις σχέσεις των φύλων που είναι πιο περίπλοκες, βασιλεύουν αλύτρωτες λογικές. Και εδώ θα πούμε τις δύο λέξεις κλειδιά, που κολλάνε σε όλα τα επίπεδα, τόσο στα κοινωνικά παραδείγματα που χρησιμοποιήσαμε, όσο και στην θεματολογία που αναπτύσσουμε, και δεν είναι άλλες από τις *αξιοκρατία* και *ανεξαρτησία*.

Εδώ βάζουμε μια τελεία. Το κείμενο θα συνεχιστεί στο επόμενο. Μπορεί να μην μπήκαμε στο «ζουμί» των σχέσεων των φύλων ωστόσο κάναμε μια σημαντική ανάλυση στήριγμα για τις επόμενες ενότητες. Ραντεβού στο επόμενο τεύχος…

Ζούμε στην επικράτεια του εφήμερου, στη δικτατορία της φυλής των “εφήμερων ανθρώπων”, για να θυμηθούμε τον Ιούλιο Έβολα. Τα πάντα γύρω μας έχουν την αίσθηση του “καθημερινού”, του πεπερασμένου, του αναλώσιμου, όπως η ανάγνωση της εφημερίδας που πρέπει να προλάβουμε να την τελειώσουμε “σήμερα”, διότι πολύ απλά, αύριο δε θα είναι χρηστική... Όλοι ζούμε εντός αυτής της “επικράτειας”, όλοι κατά καιρούς έχουμε υπάρξει ή υπάρχουμε ως “εφήμεροι”, γι αυτό, πέρα από την όποια κριτική, απαραίτητη (όσο κι επώδυνη) προσωπική άσκηση, η αυτοκριτική...

ΕΥΤΟΠΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΟΥ

γράφει ο Λεύκιππος

Εφήμερο είναι η αποθέωση της “στιγμής”, του παρόντος, της καθημερινότητας, είναι η κυρίαρχη στις δυτικές κοινωνίες κουλτούρα της σύμβασης και της συναλλαγής, της χρηστικότητας, του λογικού υπολογισμού, της χυδαίας αντίληψης ότι “ο χρόνος είναι χρήμα” και “όπου γης, πατρίς”. Είναι το “αυτονόητο” του ωφελιμισμού που πέρα από τη “δουλειά” και τη “διασκέδαση” κατακλύζει και τις ανθρώπινες “σχέσεις”. Απουσιάζουν η χαρά της άδολης συνεύρεσης, η βιωματική εμπειρία της σύναξης, η ανιδιοτέλεια της δωρεάς, η πεποίθηση ότι δεν είμαστε μόνον “σημερινοί”, ότι είναι “παιδιά πολλών ανθρώπων τα λόγια μας”. Το Εφήμερο φοβάται τις όχι κατασκευασμένες Αξίες, εκείνες που δεν έχουν ημερομηνία λήξης. Η Διαχρονία είναι η μοναδική αναγνωρίσιμη απειλή. Όλοι οι διαχειριστές του (πολιτικοί, εκδότες, “ιντελιγκέντσια”) προσπαθούν να μας πείσουν ότι τίποτε δε διαρκεί, διότι, πολύ απλά, τίποτε δεν είναι προορισμένο να διαρκέσει. Τα πάντα είναι “σχετικά και γι αυτό ανεκτά”, τα πάντα υπάρχουν “σήμερα” για να αντικατασταθούν “αύριο”, όπως οι διανοούμενοι του συρμού και τα βιβλία τους που γίνονται “best sellers” για να πεταχτούν την επομένη μαζί με τις εφημερίδες και τα “life style” περιοδικά. Στην Ελλάδα του Εφήμερου που δεν είναι καν δυτική, αλλά εκδυτισμένη (κάτι πολύ χειρότερο, κάτι πρόστυχο, υβριδικό), όχι μόνον η “δουλειά”, η “διασκέδαση”, “οι σχέσεις”, αλλά όπως πολύ όμορφα έγραψε κάποιος, “ακόμα και η απόγνωση δεν κοινωνείται”.

Σε αντίθεση με τις εξεγέρσεις της Τυνησίας και της Αιγύπτου, (λαών που δεν είναι καν ομοιογενείς), εξεγέρσεις αληθινές, παλλαϊκές, στις οποίες οι Εθνικές Σημαίες ενσάρκωναν την υπαρκτή διάθεση ατομικής αυτουπέρβασης και συλλογικότητας, την ετοιμότητα της θυσίας,- στη δική μας περίπτωση η συλλογική αγανάκτηση και απόγνωση ανέδειξαν μόνο την ξεκομμένη ατομικότητα. Ένα τυχαίο ανθρωπομάζωμα, ένα άθροισμα ατόμων, που με δίκαιη οργή και αληθινά αιτήματα βρέθηκαν “όλοι μαζί εκεί”, αλλά “ο καθένας μόνος του”, ο καθένας για τους δικούς του και μόνον ιδιαίτερους λόγους, ένα ποσοτικό άθροισμα απελπισμένων, όχι ένα ποιοτικό οργανικό σύνολο, που επειδή απειλούνταν του καθενός η ατομική ασφάλεια, (αλλά και οι μέχρι τότε χρήσιμες αυταπάτες) κινήθηκαν με το ένστικτο της απελπισμένης ατομικότητας.

Το Εφήμερο οικοδομεί το δικό του “χώρο”, τη δική του “πολιτεία”, τη μεγαλόπολη. Ένα χαοτικό συγκρότημα απρόσωπων κτιρίων, διαδρόμων, διαύλων και δικτύων, όπου καθημερινά “ρέει” ένας αηδιαστικός ανθρώπινος πολτός. Εκεί όπου η μεγέθυνση (ανύπαρκτων ποιοτικά μεγεθών) και η υπερβολή υποκαθιστούν την ανάγκη της ταυτότητας (είναι άραγε τυχαίο που οι ουρανοξύστες είναι το σήμα κατατεθέν των δυστοπικών αμερικανικών μεγαλουπόλεων;). Σ' έναν τέτοιο χώρο το Εφήμερο δεν αισθάνεται απλώς ασφαλές, αλλά και παντοδύναμο, εκεί βασιλεύει ο Μαζάνθρωπος και τα χαρακτηριστικά του τα περιέγραψε ο Ίων Δραγούμης ήδη στην πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα! Όπως αναφέρει

στο "Όσοι Ζωντανοί", μαζάνθρωποι είναι εκείνοι "που δεν έχουν ορμές, παρά μόνον γούστα", "που δεν έχουν εχθρούς", παρά μόνον ανταγωνιστές, που δεν έχουν φίλους παρά μόνον συναδέλφους, που δεν έχουν ήθος, αλλά περισσεύει η διάθεσή τους στην ηθικολογία.

Σε λίγο καιρό όλοι, εκόντες άκοντες, θα ζούμε σε μεγαλοπόλεις, και μεγαλόπολη πέραν της χαοτικότητας, πέραν της ανθρωπόμορφης ποντικοδρομίας των δικτύων, σημαίνει πολυπολιτισμικότητα - το νέο "political correct" ιδεολόγημα των εξουσιαστών και των "χρήσιμων ηλιθίων" που περισσεύουν. "Συνύπαρξη" πολλών παράλληλων, εφήμερων κοινωνιών που δεν θα συγκροτούν κοινότητα Αξιών και Πεπρωμένου. Αναγκαστική συγκατοίκηση ανθρωπομαζωμάτων που θα λειτουργούν μεταξύ τους ανταγωνιστικά είτε ως "lobby" στο "Κυβερνείο", είτε ως δυστοπικά γκέτο, όπου οι "διαχειριστές" τους θα επιβάλλουν "δυναμικά" την παρουσία και προστασία τους ("Αφροέλληνες" εναντίον "ελληνοΑσιατών").Πολυπολιτισμική κοινωνία είναι το αντίθετο της πολιτισμένης κοινωνίας, είναι η επιβεβαίωση της άριζης ατομικότητας. Μεγαλόπολη σημαίνει "δυστοπία", δηλαδή βίωση της ασχήμιας ως μοναδικής πραγματικότητας, το "δύσμορφο τόπο" ως μοναδικό υπαρκτό χώρο. Ο όρος πρωτοχρησιμοποιήθηκε από τους πρωτοπόρους της επιστημονικής φαντασίας, σήμερα όμως είναι ένας όρος απόλυτα πολιτικός, δηλαδή υπαρκτός, παράγει άμεσα αποτελέσματα. Η δυστοπία θα είναι η πραγματικότητα, εντός της οποίας, "όλοι ώριμα οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε", να αποδεχόμαστε τα όποια "τετελεσμένα" ως δεδομένα. Η δυστοπία θα σηματοδοτεί το αιώνιο "σήμερα", εν απουσία του "αύριο".

Και η αντίδραση; Α, ναι. Η "αντίδραση" έρχεται σχεδόν μηχανικά. Μηχανικά και προβλέψιμα. Η δυστοπική μεγαλόπολη είναι ο κατάλληλος χώρος για να φωλιάσουν οι "όποιες ουτοπίες", ως εναλλακτικότητα (με ή χωρίς εισαγωγικά), αλλά και ως φυγή, ως ατομικό ή μικρο-ομαδικό καταφύγιο, ως οπιούχα συνήθεια σε χασισοποτείο. Μήπως ως "ουτοπικές αντιδράσεις" δεν λειτουργούν οι παραθρησκευτικές οργανώσεις και οι πολιτικές σέχτες που φαντασιώνονται ότι συνιστούν πολιτικά κινήματα; Να είμαστε προσεκτικοί απέναντι στην έννοια "ουτοπία", πολλές φορές προσφέρεται αφειδώς ως ανώδυνη εκτόνωση. Επαναλαμβάνω: να είμαστε επιφυλακτικοί απέναντι στην "ουτοπία" και όταν δεν λειτουργεί ευνουχιστικά, δεν οδηγεί κατ' ανάγκην στην επανεύρεση του απωλεσθέντος παραδείσου, αντιθέτως πολλές φορές στρώνει το δρόμο προς την κόλαση. Μήπως η Καμπότζη δεν μετατράπηκε σε ένα απέραντο σφαγείο, από τον κομμουνιστή χασάπη Πολ Ποτ και τους "Ερυθρούς Χμερ" του στο κυνήγι της ουτοπίας της αγροτικής κολλεκτίβας; Η ουτοπία είναι απαραίτητη, ναι! Αλλά ως διεγερτικό, ως δείκτης για την ευτοπία, όχι ως νεφελοκοκκυγία. Απέναντι στο δυστοπικό σήμερα, απέναντι στο παντοδύναμο Εφήμερο η απάντηση δεν είναι ο "ου τόπος", αλλά ο "ευ τόπος", η Ευτοπία.

Να λειτουργούμε μέσα στο Εφήμερο και να είμαστε διαφορετικοί. Όχι απλώς να είμαστε διαφορετικοί, αλλά να οικοδομούμε τη διαφορά ως υπαρκτό, μετρήσιμο γεγονός, να οικοδομούμε "όμορφους τόπους" μέσα στο δυστοπικό περιβάλλον. Και αυτοί οι "όμορφοι τόποι" να μη λειτουργούν (μόνο) ως αποκομμένες νησίδες σε μια σκοτεινή θάλασσα, αλλά ως υπαρκτή, συνολική πρόταση για ολόκληρη την κοινωνία. Να επανασχεδιάσουμε τα σύμβολα και τα χρώματά μας, να αποκοπούμε από ομφάλιους λώρους που πλέον δεν μας τροφοδοτούν με τίποτα ζωτικό. Να προτείνουμε την εναλλακτικότητα, ως υπαρκτό γεγονός, από τη διατροφή και τη διασκέδαση, την τέχνη και τις εκδόσεις μέχρι το πως πρέπει να καλλιεργείται η ελληνίδα γη και ποιά πρέπει να είναι η σχέση οικιστικού-πολιτισμικού-φυσικού περιβάλλοντος. Να προτείνουμε τον εθνοκοινοτισμό όχι ως άσαρκο ιδεολόγημα, αλλά ως βιωμένη εμπειρία σ' έναν κόσμο που τρέφεται με ιδεολογήματα, ως εναλλακτική πρόταση απέναντι στους απονευρωμένους τεχνοκράτες και στους πολιτικούς που δρουν ως ατζέντηδες των υπεργολάβων και των τραπεζιτών. Να οικοδομούμε τις δικές μας παράλληλες δομές και κοινότητες, αλλά και να μην αφήνουμε τους μαζικούς χώρους είτε είναι ο συνδικαλισμός, ιδιαίτερα ο αγροτοσυνδικαλισμός, είτε η τοπική αυτοδιοίκηση στην αποκλειστικότητα άλλων. Να ενώνονται οι "νησίδες" μας και να δημιουργούν "ήπειρο". Να είμαστε "εντός, εκτός και επί τα αυτά". Πρέπει να αναγκάσουμε την Ιστορία ν' ασχοληθεί μαζί μας. Η πολιτικοποίηση της ευτοπίας είναι το νέο στοίχημα. Δύσκολο στοίχημα; Οπωσδήποτε. Αλλά (ποιος μας είπε πως) ζούμε σε εύκολους καιρούς;

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

γράφει ο Έσπερος

Το 15χρονο κορίτσι από το ορεινό χωριό του Ολύμπου χάζευε από το τζάμι του λεωφορείου καθώς έφτανε στην Αθήνα. «Μα τι άσχημη πρωτεύουσα έχουμε;», αναρωτήθηκε. Οι δρόμοι πνιγμένοι από αυτοκίνητα, παντού τσιμέντο και τόσο μικρά σπίτια σαν κλουβιά. Όταν έφτασε το λεωφορείο κατέβηκε, φόρεσε το σακίδιο στον ώμο και άρχισε να περπατά στους βρώμικους δρόμους της πόλης. «Παντού μυρίζει κάτουρο και είναι τόσο βρώμικος ο αέρας που πνίγει τον λαιμό μου», ψιθύρισε. Ήταν μια όμορφη Ελληνίδα, φόραγε την εφαρμοστή μαύρη δερμάτινη φούστα και το μαύρο σακάκι και περπατούσε αγέρωχα με το κεφάλι ψηλά. Κάτι μεθυσμένοι την πλησίασαν και άρχισαν να της μιλούν μια άγνωστη γλώσσα. Τα χνώτα τους μύριζαν βότκα, αμέσως της ήρθε αναγούλα και έστρεψε το κεφάλι από την άλλη. Σε λίγο συνάντησε μια παρέα από μαύρους, της χαμογέλασαν και προσπάθησαν να την πλησιάσουν. Σήκωσε το μεσαίο δάκτυλο και τους έβρισε δυνατά. «Μα τόσο προκλητικοί είναι αυτοί οι αράπηδες. Φαίνεται οι Αθηναίες δεν ξέρουν να τους βάζουν στη θέση τους», αναρωτήθηκε. Αλλά αμέσως άφησε τις σκέψεις γιατί θυμήθηκε την αποστολή της. Έπρεπε να μιλήσει με πολιτικούς και να τους ζητήσει να την βοηθήσουν. Δίπλα στο χωριό της υπήρχε ένα πανέμορφο δάσος στις πλαγιές του Ολύμπου και ήρθαν ξένοι – «επενδυτές» τους λέγανε – που ήθελαν να αγοράσουν το δάσος και να το χτίσουν ξενοδοχείο και καζίνο.

Έτρεξε και αναζήτησε κάποιον από το κόμμα του ΠΑΣΟΚ. Κυβερνούσε τόσα χρόνια την Ελλάδα, σίγουρα θα θελήσει να βοηθήσει το χωριό της, σκέφτηκε. Βρήκε το γραφείο του βουλευτή και αφού περίμενε αρκετή ώρα τον συνάντησε. Ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ χαμογελούσε. «Κάτι ευχάριστο θα σκεφτόταν» αναρωτήθηκε το κορίτσι. «Μόλις είχα μια συνάντηση με κάτι ξένους πρεσβευτές και με ενημέρωσαν για την επένδυση που πρόκειται να κάνουν στο χωριό σας», της είπε. «Μα θα κόψουν τα πανέμορφα δέντρα», του απάντησε προσθέτοντας «εγώ θέλω να βρω έναν πολιτικό που να θέλει να προστατέψει την ελληνική φύση», τόνισε αρκετά νευριασμένη. «Εμείς ζητάμε από τους ξένους να κάνουν επενδύσεις fast. Και για να πω την αλήθεια τα δάση και τα δέντρα δεν μπορούν να φορολογηθούν», της απάντησε ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ. «Επενδύσεις fuck είναι αυτές που λες. Τα δάση είναι δεκάδες χρόνια και εμείς πηγαίναμε και παίζαμε από μωρά. Αν χτίσουν εκεί οι ξένοι θα καταντήσει το χωριό μας σαν την άθλια πόλη που μένεις», του φώναξε και έφυγε νευριασμένη.

Τώρα ήταν η σειρά του βουλευτή της ΝΔ. Την συνάντησε στο γραφείο του. Ξεκίνησε την κουβέντα ο πολιτικός με το αγγελικό πρόσωπο και τα απαλά χέρια, δείγμα ότι ποτέ του δεν είχε δουλέψει, βλέπετε ήταν γιος γνωστού πρώην υπουργού. «Σύντομα το κόμμα μας θα πάρει την εξουσία και πρόκειται να γίνω υπουργός Περιβάλλοντος. Το γνωρίζω το θέμα και έχω κάνει μια μελέτη. Εμείς είμαστε ιστορικό κόμμα. Ο ιδρυτής μας έχτισε με ένα υπέροχο χωροταξικό σχέδιο την πρωτεύουσα. Βλέπεις πόσος κόσμος μπορεί να ζει σε αυτή την πόλη. Όταν ολοκληρωθεί η επένδυση ίσως και να σας χτίσουμε σπίτια να έρθετε να μείνετε και εσείς εδώ», της είπε. Το κορίτσι το έπιασε ένας πόνος στο στομάχι. «Σε αυτή την πόλη θα ζούσε το υπόλοιπο της ζωής της;», αναρωτήθηκε και σηκώθηκε και έφυγε.

Τώρα έπρεπε να πάει στον πολιτικό του ΚΚΕ στον Περισσό. Η συνάντηση κράτησε αρκετή ώρα. Ο βουλευτής του ΚΚΕ την ενημέρωσε για το βιβλίο του Μαρξ και την πάλη των τάξεων. «Εμείς πολεμάμε το μεγάλο κεφάλαιο. Δεν θα αφήσουμε να υπάρξει καμιά επένδυση. Θέλουμε όταν πάρουμε την εξουσία να χτίσουμε εκεί ένα πυρηνικό εργοστάσιο». Το κορίτσι τρόμαξε. Θυμήθηκε τις ιστορίες που της έλεγε η μάνα της για ένα πυρηνικό εργοστάσιο στο Τσερνομπίλ, που είχε εκραγεί και είχαν πεθάνει χιλιάδες άτομα που ζούσαν δίπλα σε αυτό από καρκίνο. Έφυγε τρέχοντας σαν να την κυνηγούσαν φαντάσματα.

Ήρθε η ώρα να συναντήσει τον εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ. «Καλώς ήρθες στον στέκι μας», της είπε σαν μπήκε στο γραφείο του. Αφού τον ενημέρωσε για το πρόβλημά της εκείνος άρχισε να της μιλά για τα δάση της Ασίας και τις τεράστιες πυρκαγιές που υπήρξαν στη Ρωσία το περασμένο καλοκαίρι. «Η θερμοκρασία του πλανήτη έχει αυξηθεί» της είπε. Άρχισε να της μιλά για τις παγκόσμιες «οικολογικές προδιαγραφές», για την «αειφόρο ανάπτυξη» και για μια καμπάνια για την αναδάσωση του Αμαζονίου». «Μα δεν μου μιλάς καθόλου για την Ελλάδα», του απάντησε το κορίτσι και ψέλλισε «το χωριό μου βρίσκεται στον Όλυμπο το ιερότερο βουνό της Ελλάδας και εσύ μου αναφέρεις τι θα κάνεις για δάση των ξένων λαών». Σηκώθηκε και έφυγε απογοητευμένη.

Καθώς περπατούσε είδε κάτι γραφεία που έγραφαν «Οικολόγοι». «Αυτοί θα βοηθήσουν» σκέφτηκε. «Καλωσόρισες στον κόσμο της οικολογίας», της είπαν. «Εδώ όλοι ανήκουμε σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις που πληρώνονται από το κράτος και κάνουμε χάπενινγκ και ακτιβιστικές ενέργειες δίπλα σε φαλαινοθηρικά και κινητοποιήσεις ενάντια στα πυρηνικά». Ενώ μιλούσε ο ένας ρούφαγε απολαυστικά ένα ποτήρι σαμπάνια. Το ντύσιμό του αν και φαινόταν απλοϊκό ωστόσο οι διάφορες ετικέτες που φιγουράριζαν πάνω στα ρούχα του έδειχναν ότι ήταν ακριβά και επώνυμα. «Η ανταγωνιστική οικονομία της αγοράς είναι αυτό που καταστρέφει τη βιόσφαιρα», της τόνισε ο Οικολόγος. Αμέσως το κορίτσι κατάλαβε ότι της έλεγε ψέματα. Αυτός ήταν μέρος του προβλήματος, αφού αγόραζε από την ίδια «ανταγωνιστική αγορά».

Τα βήματά της ήταν βαριά καθώς περιπλανιόταν στους δρόμους της βρώμικης πόλης. Οι άνθρωποί σκυθρωποί και φοβισμένοι την προσπερνούσαν μιλώντας στα κινητά τους. Κάποια στιγμή συνάντησε έναν γέροντα. Τα μάτια του ήταν όλο φωτιά και το βλέμμα του την κάρφωσε. Χωρίς να φοβηθεί τον πλησιάζει και του λέει «γέροντα εσύ που έχεις δει τόσα με τα μάτια σου, πες μου υπάρχει κάποιος εδώ στην Αθήνα που να θέλει να προστατέψει την ελληνική φύση;»

Χαμογέλασε εκείνος και της απάντησε: «Μην ψάχνεις σε αυτούς που δημιούργησαν το πρόβλημα να στο λύσουν. Ο διαχωρισμός της ανθρωπότητας από την φύση, από το σύνολο της ζωής, οδηγεί στην καταστροφή του ανθρώπινου είδους και στον θάνατο των εθνών. Αυτό θέλουν οι διεθνιστές και οι φιλελεύθεροι καπιταλιστές. Μονάχα διαμέσου της επανενοποίησης της ανθρωπότητας με το σύνολο της φύσης, μπορεί ο ελληνικός λαός να γίνει πιο δυνατός. Και αυτό δεν βολεύει τους ξένους που μας κυβερνούν. Το καθήκον του κάθε Έλληνα είναι να προστατεύει την φύση. Να μην εστιάζεται στο ανθρώπινο είδος αποκλειστικά αλλά στη ζωή σαν σύνολο. Ο συνδυασμός της ζωής με την ίδια τη φύση, αυτή τη φύση μέσα στην οποία γεννιόμαστε και ζούμε, αποτελεί το βαθύτερο νόημα και την αληθινή ουσία της εθνικοσοσιαλιστικής σκέψης. Όταν σκεφτόμαστε την φύση σαν μια οντότητα ιερή, τότε θεωρούμε όλα εξίσου σημαντικά. Για παράδειγμα ένα δέντρο, ένα φυτό, η πέτρα, όλα αποτελούν μια αδιάσπαστη οντότητα. Χρειάζεται να κάνουμε επιστροφή στη φύση, στην απλότητα της ζωής. Πρέπει με κάθε θυσία να σώσετε το δάσος σας όχι μόνο για να έχετε ξύλα για το τζάκι σας αλλά για να συνεχίσει να χτυπά ο παλμός της ζωής μέσα σας για να μείνει το χώμα που πατάτε ελληνικό. Στο στήθος σου το δάσος του τόπου σου αναριγεί, με τις ρεματιές του, τους απόκρημνους βράχους, τα κρύα τα νερά του, τους θρύλους και τις ιστορίες των νεράιδων, τα τραγούδια και τις μελωδίες των νυμφών. Όλα αυτά θα σου δώσουν τη δύναμη που χρειάζεται για να αγωνιστείς και θα ξυπνήσουν έναν πανίσχυρο πόθο για να υπερασπιστείς τη γη σου». Το κορίτσι δάκρυσε με όσα άκουσε. «Είσαι ο πρώτος που μου μιλά για τη φύση σαν ένα ενιαίο σύνολο. Είσαι ο μόνος που δεν υπερασπίζεσαι όλους αυτούς τους τυχοδιώκτες και κερδοσκόπους, που προσπαθούν να κόψουν το νήμα του ανθρώπου με την φύση. Κρίμα που είσαι τόσο μεγάλος και δεν μπορείς να έρθεις μαζί μου να μιλήσεις και στους συγχωριανούς μου». Γέλασε αυτή την φορά ο γέροντας και χάιδεψε την άσπρη γενειάδα του. «Μα δεν είμαι τόσο μεγάλος όσο νομίζεις, ούτε τα 40 δεν έχω πατήσει. Το πολιτικό κατεστημένο έφερε μάγους και με μάγεψαν να μοιάζω γέρος και κουρασμένος. Στην πραγματικότητα είμαι δυνατός, ψηλός και όμορφος. Αλλά δεν ήθελαν αυτοί που κυβερνούν να ακούγεται η δυνατή φωνή μου και να ξεσηκώσει τους ανθρώπους και έφεραν μάγους. Με την μαύρη μαγεία που έκαναν αυτοί με έκαναν έτσι». «Και πως μπορεί να σπάσει αυτή η μαγεία;», τον ρώτησε το κορίτσι.

«Αν το βράδυ της Πρωτοχρονιάς μαζευτούν 100.000 ψυχές στην πλατεία Συντάγματος, τότε την ώρα που αλλάζει ο χρόνος θα φύγουν μακριά τα μάγια και η καρδιά μου θα πετάξει στον ουρανό για να γίνει αστέρι. Τότε θα σηκωθούν τα κύματα της θάλασσας και το αλμυρό νερό θα διώξει μακριά όλη αυτή την βρωμιά για να ξαναγεννηθεί η πατρίδα μας», της είπε. Αν ποτέ συναντήσετε ένα όμορφο κορίτσι στους δρόμους της Αθήνας, με μαύρα δερμάτινα ρούχα και μάτια που πετάνε φλόγες, θα είναι το κορίτσι από ένα χωριό του Ολύμπου, που μαζεύει 100.000 ανθρώπους για το βράδυ της Πρωτοχρονιάς.

Είναι πανέμορφο το γεγονός της ύπαρξης συναισθημάτων, τα οποία εκδηλώνονται κάθε φορά που πετυχαίνουμε ή δεν πετυχαίνουμε κάτι, κάθε φορά που θέλουμε ή δεν θέλουμε, που βρίσκουμε ή χάνουμε, που ζούμε ή πεθαίνουμε. Αρνητικά ή θετικά, τα συναισθήματα αποτελούν κινητήριο δύναμη. Ακόμα και αυτή η παραδοχή φέρνει συναισθήματα. Είναι μια επιβεβαίωση ζωής, ύπαρξης, ενέργειας.

Για κάθε πράξη μας, κάθε ενέργεια, κάθε πρωτοβουλία υπάρχει η αντίστοιχη συναισθηματική ''αποζημίωση'', όταν μάλιστα η ενέργεια μας είναι πρωτοπόρος, συλλογική, ριζοσπαστική, ρομαντική, η αναγνώριση της προσπάθειας μας από τον περίγυρο μας και το περιβάλλον μας αποτελούν τροφοδότη συναισθημάτων και μας δίνει κουράγιο να συνεχίσουμε. Στη συνέχεια της προσπάθειας μας επιζητούμε ακόμη μεγαλύτερη συναισθηματική ικανοποίηση, δικιά μας και των γύρω μας. Δίνουμε ελευθερία δράσης και απαιτούμε το ίδιο για εαυτούς, δίνουμε κουράγιο και λαμβάνουμε ενέργεια. ''Δούνε και λαβείν''. Μια αμφίδρομη σχέση. Ξαφνικά ένα νέο συναίσθημα ξεπροβάλλει, η αμφίδρομη ανταλλαγή ενέργειας και η ενωτική τάση στην πρωτοβουλία (παράγωγο αμιγούς ελευθερίας) μας γεμίζουν ''συντροφικότητα'', κάτι πρωτόγνωρο. Είναι αυτή η συντροφικότητα, ένα από τα πλέον ευγενή συναισθήματα, που σε κάνουν να δίνεις εκείνο τον αγώνα. Να βάζεις πέρα τα μικρά, τα ανούσια, τους εγωισμούς. Να βάζεις μπροστά τα μεγάλα, την προσφορά, την αγάπη, την δόξα, την δημιουργικότητα. Εκεί που ήσουν μόνος, είσαι με πολλούς. Εκεί που ήσουν σκλάβος, σπας τις αλυσίδες.

Έχεις κάνει ένα βήμα ελευθερίας και αποζητάς την αλήθεια. Γεννάς ερωτήματα, ποιος να σε κρατάει φυλακισμένος; Τι φταίει; Που είναι η αλήθεια. Πότε είσαι ελεύθερος; Πότε ζεις, πότε πεθαίνεις και πότε επιβιώνεις; Πλέον έχεις ξυπνήσει, μετέχεις, δρας και διεκδικείς ελευθερία. Μα τα ερωτήματα συνεχίζουν, αυξάνουν, μιλούν στο κεφάλι σου. Που είναι η ελευθερία τόσα χρόνια; Στη ζωή τίποτα δε χαρίζεται, τα πάντα κερδίζονται με αγώνα, με μάχη, με πάθος, με ιδρώτα. Όταν αποφασίσεις να δώσεις αυτόν τον αγώνα, να απαντήσεις αυτά τα ερωτήματα τότε έχεις κάνει ακόμα ένα βήμα για την ελευθερία.

Ξεκινάς τον δρόμο σου για να αποδράσεις από την φυλακή. Το κορμί πλέον πονά, η ψυχή θεριεύει και στο μυαλό ακούς ένα τραγούδι: ''Θα πάρω μιαν ανηφοριά θα πάρω μονοπάτια να βρω τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά…'' Έχεις κάνει δυο βήματα και συνεχίζεις, δίνεις και παίρνεις, πονάς του εχθρούς, σε πονάνε και αυτοί, βοηθάς τους συντρόφους, σε βοηθούνε και αυτοί. Είσαι σα έναν τόπο γεμάτο λουλούδια και προχωράς, οι μυρωδιές σε ευχαριστούν και τα χρώματα γύρω σου ηρεμούν το μυαλό σου. Δίνεις και λαμβάνεις επειδή είσαι ελεύθερος, όμως δεν είσαι ασφαλής.

Σε κάθε βήμα που κάνεις θα γεννιέται και ένας εχθρός. Το δικό του όνειρο, το δικό του συναίσθημα δεν είναι να δώσει και να πάρει, αλλά μόνο να πάρει ή μόνο να μην πάρεις εσύ.

Τα λουλούδια σου δεν είναι όλα αθώα, υπάρχουν και αυτά που έχουν αγκάθια. Θα σε κόψουν, θα σε ματώσουν, θα σε πονέσουν. Θα μοιάζουν να σε αποζητούν, μα θα προδώσουν την αγάπη σου. Η λευτεριά θα σε κάνει να αντέξεις, διότι εάν δεν αντέξεις δεν θα σε θέλει. Εκεί θα βρεις την γνώση, θα μάθεις τα άνθη, θα μάθεις να διαβαίνεις τις ατραπούς και τα μονοπάτια. Μόλις μάθεις θα κατέχεις την εμπειρία και θα είσαι σίγουρος για εσένα. Η ικανοποίηση σου θα είναι τέτοια που θα μοιραστείς την γνώση λαμβάνοντας συντροφικότητα. Θα συνεχίσεις τα βήματα προς την ελευθερία σκεπτόμενος ‘’ δούνε και λαβείν ’’.

Συνεχίζεις εφοδιασμένος με συναισθήματα, με γνώσεις, με εμπειρία, όμως τα πόδια πονούν και το κορμί στενάζει. Το μυαλό σκέφτεται και το πνεύμα επιθυμεί, ο χρόνος είναι εχθρός και σύμμαχος μα η ανηφόρα είναι τόσο σκληρή, προσπαθείς να συνεχίσεις. Κάθε ένας που επιθυμεί να γευτεί την ελευθερία, δεν το επιθυμεί μόνο για αυτόν. Το επιθυμεί για όλους, ειδάλλως δεν το επιθυμεί αληθινά. Σκέψου πως εσένα κανείς δεν σου έδωσε λευτεριά, μόνος σου την ψάχνεις. Κάθε ένας που την έψαξε κουράστηκε και έπαψε, δεν συνέχισε και ξανασκλαβώθηκε για αυτό και κανείς δεν σου την έδωσε. Αν σταματήσεις θα κάνεις και εσύ το ίδιο, θα είσαι πάλι ένας σκλάβος, θα πάψεις τον αγώνα σου. Αν όμως συνεχίσεις θα δώσεις λευτεριά και σε άλλους, φαντάσου τα συναισθήματα, την ενέργεια, το φούντωμα της φλόγας, την λευτεριά να πλησιάζει. Η υπομονή είναι αρετή.

Θα περπατήσουμε όλοι μας, θα περάσουμε τις ατραπούς και τα μονοπάτια. Θα βρεθούμε σε ένα λιμάνι, ένα ξεχασμένο λιμάνι μπροστά σε μια άγρια θάλασσα. Όσοι αντέξαμε θα έχουμε βρεθεί εκεί, αναζητητές της ελευθερίας. Θα μπούμε σε ένα πλοίο, όσοι χωρούμε και θέλουμε. Το πλοίο θα το έχουμε φτιάξει εμείς, με τα δικά μας χέρια. Και θα το γεμίσουμε εμείς με τα δικά εφόδια. Και θα ράψουμε μόνοι μας τα πανιά, γίνουμε εμείς πλήρωμα και θα διαφέρουμε από τα άλλα καράβια. Θα είμαστε όλοι καπετάνιοι, όλοι πλήρωμα και ναύτες. Θα υψώσουμε μια μαύρη μπαντιέρα και θα βάλουμε πλώρη για την ελευθερία. Μακριά από τα άλλα πλοία και τα κτήνη στεριάς και θάλασσας, θα κάνουμε το δικό μας ταξίδι για την Ελευθερία.

Η ΑΡΝΗΣΗ

γράφει ο Λεωνίδας Α.

Δε θα αρνιόσουν ποτέ την απόλυτη
ομορφιά,
με πρόσχημα τον κίνδυνο να σε
καταραστούν
ή να σε ζηλέψουν ή να σε βιάσουν

δε θα αρνιόσουν ποτέ την δύναμη,
με πρόσχημα την ευθύνη και την πρόκληση
αυτό που γεννάει το ανάστημα και η
υπεροχή
αυτό που γεννάει η ανώτερη φύση

δε θα αρνιόσουν ποτέ την ευφυΐα,
λέγοντας ότι μετά όλοι θα σε ρωτούσαν
τι πρέπει και πως πρέπει όλη την ώρα
κι αυτό θα σου δυσκόλευε την ζωή

δεν θα αρνιόσουν ακόμα και τα πλούτη
σίγουρα όχι για να μην σε διαφθείρουν
-εκεί δηλώνεις ακέραιος εξάλλου-και
μάλλον όχι για να μην στα κλέψουν

δεν θα αρνιόσουν την πιο αισθησιακή
γυναίκα
ή τον πιο γοητευτικό άντρα, αν είσαι
γυναίκα
διότι δεν θα ήθελες να έχεις ανταγωνισμό

δε θα αρνιόσουν να είσαι λιοντάρι
προτιμώντας να είσαι ποντίκι
διότι το ποντίκι μπορεί να κρυφτεί στην γη

δε θα αρνιόσουν την ανωτερότητα σε όλα
τα σημεία
όποιες κι αν ήταν οι ευθύνες, όποια
προβλήματα κι αν γεννούσε αυτό
δε θα αρνιόσουν την χαρούμενη ευθύνη

άραγε

για ποιους λόγους
αρνιέσαι
τον αγώνα

για την επανάσταση
που οδηγεί
στην ελευθερία;

ORDER OUT OF CHAOS

γράφει ο Σπάρτακος

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές, σκέφτηκα να συνεισφέρω σε αυτό το νέο ιδεολογικό έντυπο με ένα άρθρο όχι τόσο πολιτικό αλλά περισσότερο επιστημονικό με την ευρύτερη έννοια. Λέω με την ευρύτερη έννοια, διότι δε θα κάνουμε μια μαθηματική ανάλυση της επανάστασης ως κοινωνικό και πολιτικό φαινόμενο αλλά μια φιλοσοφική και λογική προέκταση της θεωρίας των δυναμικών συστημάτων και του χάους, στη δυναμική της κοινωνίας. Θα δούμε λοιπόν ότι είναι δυνατή η κοινωνική αλλαγή από μια μικρή μειοψηφία επαναστατών υπό προϋποθέσεις, έστω και με μικρή πιθανότητα. Είναι σίγουρο ότι αν (λέω αν) μπορέσει ποτέ να αναπτυχθεί ένα μαθηματικό μοντέλο για την κοινωνική εξέλιξη, αυτό θα αναπτυχθεί στα πλαίσια της θεωρίας των δυναμικών συστημάτων εντός της οποίας *η ελευθερία επιλογής, η αυτοοργάνωση και η επανάσταση* ως πιθανός δρόμος κοινωνικής εξέλιξης θα έχουν τη τιμητική τους. Αν κάποιοι έχετε ταυτίσει τη μαθηματική πρόβλεψη με την τυραννία του 'ρεαλισμού' πάνω στην ελευθερία ίσως να καταφέρω να σας πείσω ότι οι φυσικοί νόμοι με τη μαθηματική τους διατύπωση σπάνε τα δεσμά της λογικής της υποταγής και ανοίγουν το δρόμο για την επανάσταση γενικά και γιατί όχι για την έλευση του αγέννητου εθνικισμού.

Ας πάρουμε λίγο τα πράγματα από την αρχή. Για τουλάχιστο έναν αιώνα και παραπάνω η μαθηματική φυσική ταλαιπωρούταν από την απόλυτη αιτιοκρατία, δηλαδή σε κάθε αίτιο αντιστοιχούσε ένα και μόνο αποτέλεσμα. Αυτό μπορεί να εφαρμοστεί σε ένα πλήθος φυσικών συστημάτων από μία πέτρα που αφήνεται ελεύθερη να πέσει μέχρι τους νόμους που διέπουν τη λειτουργία ενός αυτοκινήτου. Άλλωστε η μηχανική σαν επιστήμη μηχανικού (engineering) και όχι σαν γνωστικός κλάδος της μαθηματικής φυσικής πάντα αποσκοπεί στο να κατασκευαστεί ένα μηχάνημα που να καθορίζουμε το αίτιο (πχ αυξάνω τη παροχή βενζίνης στους κυλίνδρους της μηχανής) και να γνωρίζουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα (αύξηση ταχύτητας του αυτοκινήτου). Παρόμοια και στην κοινωνική μηχανική (social engineering) η οποία πλέον αποτελεί μια *μη ομολογούμενη* επιστήμη χειραγώγησης των μαζών από τους πολιτικούς καθώς και των καταναλωτών από τις εταιρείες ο στόχος είναι να δημιουργήσουμε κάποιο οικονομικό, πολιτικό ή κοινωνικό αίτιο (πχ χρηματοοικονομική κρίση, απειλή πολέμου ή πτώχευσης, μαζική μετανάστευση ή εισαγωγή μεταναστών) ώστε να ωθήσουμε την κοινωνία στην επιθυμητή κατάσταση - αποτέλεσμα (πχ διάλυση εργασιακών δικαιωμάτων, φυλετική επιμειξία και άλλα όμορφα…). Πρέπει να αναφέρουμε ότι αποτελεί ανομολόγητη επιστήμη αφού δεν υπάρχουν επίσημα τμήματα πανεπιστημιακά που να την εξασκούν για ευνόητους λόγους. Βέβαια επειδή το πρόβλημα είναι πολυσύνθετο όταν μιλάμε για ανθρώπινες κοινωνίες, έθνη κλπ γίνονται κομματιαστά μελέτες από διάφορες ομάδες επιστημόνων καθώς η κοινωνική μηχανική εμπλέκει τη στατιστική, την ψυχολογία, την νευροφυσιολογία καθώς και ένα πλήθος πολιτικάντικων εμπειρικών τεχνικών και βέβαια τη κλασσική προπαγάνδα. Αξίζει να αναφέρουμε ότι πριν το 1900 όπου η τεχνολογία από εκεί και μετά αποκτά καθαρά επιστημονική βάση, και οι τεχνολογικές εφαρμογές γινόντουσαν με αρκετή εμπειρική γνώση και με δοκιμή και πλάνη μέχρι την αλματώδη ανάπτυξη

της σύγχρονης επιστήμης. Παράδειγμα οι δομικές κατασκευές του μεσαίωνα που έγιναν χωρίς σαφή γνώση της θεωρητικής και εφαρμοσμένης μηχανικής.

Είμαστε λοιπόν στις αρχές του προηγούμενου αιώνα όταν ένα πλήθος φυσικών συστημάτων αρχίζει να ενοχλεί με την ύπαρξή του το επιστημονικό κατεστημένο της μαθηματικής φυσικής. Είναι τα λεγόμενα *μη γραμμικά δυναμικά συστήματα,* αυτά που προκύπτουν όταν ένα μεγάλο πλήθος σωματιδίων αρχίζουν να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους όπως τα μόρια ενός ρευστού, 3 πλανήτες ίσης μάζας (πχ το σύστημα Ηλιος – Γη – Σελήνη αν είχαν παρόμοιες μάζες - ειδική περίπτωση μικρού πλήθους σωμάτων), χημικές αντιδράσεις που τα προϊόντα της αντίδρασης περιοδικά αλλάζουν χρώμα και πάρα πολλά άλλα συστήματα, τόσα πολλά που κάνουν τα παλιά αιτιοκρατικά συστήματα πλέον να μοιάζουν μια ισχνή μειοψηφία. Τι κακό έχουν άραγε αυτά τα συστήματα και το συντηρητικό επιστημονικό κατεστημένο προσπαθούσε να τα αγνοήσει; Πολλά περίεργα χαρακτηριστικά αλλά κυρίως ένα : *είναι πιθανοκρατικά δηλαδή ακόμα και αν καθορίσεις το αίτιο δεν μπορείς να γνωρίζεις το αποτέλεσμα παρά μόνο ένα πλήθος δυνατών αποτελεσμάτων με κάποια πιθανότητα το καθένα να συμβεί κάθε φορά που τα διεγείρεις με ένα αίτιο.* Έχουν ακόμα κάτι πιο επικίνδυνο: μια πολύ μικρή διαταραχή (ένας αστάθμητος παράγοντας) μπορεί να τα ωθήσει σε κατάσταση πολύ μακριά από αυτή που ενδεχομένως επιθυμείς καθώς αυτές οι διαταραχές (αστάθειες λέγονται στη τεχνική γλώσσα) μπορούν να ενισχύουν η μια την άλλη και να πολλαπλασιάζονται λόγω της μαθηματικής δομής (δηλαδή των εξισώσεων) του συστήματος. Ένα εξαιρετικά ασταθές σύστημα λέγεται χαοτικό! Αυτή είναι η έννοια του μαθηματικού χάους η οποία περιγράφει το φαινόμενο της πεταλούδας δηλαδή το γεγονός ότι είναι δυνατό (αν και με εξαιρετικά μικρή πιθανότητα) το πέταγμα μιας πεταλούδας στον Ειρηνικό (αστάθεια) να επηρεάσει το κλίμα στις ανατολικές ακτές των ΗΠΑ. (οι εξισώσεις φυσικής της ατμόσφαιρας που διέπουν τα καιρικά φαινόμενα μπορούν να εμφανίσουν και χαοτική συμπεριφορά). Τα θέμα με τα ΜΓΔΣ (μη γραμμικά δυναμικά συστήματα) είναι ότι στη τεχνολογία μπορεί ο μηχανικός να τα αποφύγει με τη κατάλληλη σχεδίαση ή να τα εκμεταλλευθεί θέτοντάς τα σε όρια όπως για παράδειγμα το ρευστό στις στροβιλομηχανές (τουρμπίνες), αν και ο στροβιλισμός αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα χαοτικής συμπεριφοράς, ενώ στη φύση προκύπτουν παντού αβίαστα. *Δυστυχώς για τον κάθε εξουσιαστή η ανθρώπινη κοινωνία εμπίπτει απόλυτα στα ΜΓΔΣ αφού αποτελεί ένα πλήθος ισχυρά αλληλεπιδρόντων ατόμων με απρόβλεπτη ατομική και συλλογική συμπεριφορά.* Πλέον η περιγραφή της κοινωνίας με όρους δυναμικών συστημάτων που ενσωματώνουν τα πορίσματα των άλλων επιστημών κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος αν και η μελέτη της κοινωνικής συμπεριφοράς τεχνικά με τα υπάρχοντα μαθηματικά και υπολογιστικά εργαλεία φαντάζει ανέφικτη. Όμως μπορούμε να μεταφέρουμε τα *ποιοτικά χαρακτηριστικά* των λύσεων των ΜΓΔΣ στη κοινωνική εξέλιξη. Βέβαια δε πρόκειται για επιστημονική εργασία αλλά μια βάσιμη προβολή της επιστήμης των ΜΓΔΣ στις κοινωνικές επιστήμες. Αξίζει να αναφέρουμε ότι τα ΜΓΔΣ έχουν γίνει πλήρως αποδεκτά στη κατασκευή οικονομετρικών μοντέλων (δηλαδή μαθηματικών μοντέλων για την οικονομία) και μάλιστα υπάρχουν και σχετικά βιβλία εκλαϊκευμένης γνώσης από τους πρωτοπόρους του τομέα.

Άραγε πώς θα μπορούσε η κοινωνική πραγματικότητα να περιγραφεί με όρους ΜΓΔΣ; Καταρχήν να αναφέρουμε ότι μπορούμε να παρομοιάσουμε μια κοινωνία με ένα σύνολο μαθηματικών εξισώσεων (ακόμα και αν δε τις ξέρουμε), οι οποίες μεταβάλλονται με τον χρόνο. Υπάρχουν στα ΜΓΔΣ καταστάσεις οι οποίες έλκουν το σύστημα να παραμείνει για μεγάλο χρονικό διάστημα σε αυτές καθώς αυτές τραβάνε προς το μέρος τους το σύστημα όσο κι αν μικρές διαταραχές το απομακρύνουν από αυτές (γι αυτό και ονομάζονται ελκυστές). Μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο καπιταλισμός είναι μια τέτοια κατάσταση αφού για πολλά χρόνια (τα τελευταία 60 χρόνια) παρά το γεγονός ότι η κοινωνία εξελίσσεται, γυρνάει γύρω από τη λύση του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός έχει το ποιοτικό χαρακτηριστικό ότι η κοινωνία

συνεχώς περνάει φάσεις μεταλλασσόμενη στα επιμέρους χαρακτηριστικά της (ήθη, τεχνολογία, διασκέδαση, τομείς εργασίας κλπ) χωρίς να ξεφεύγει από αυτό το οικονομικό σύστημα! Αυτό το χαρακτηριστικό τον κάνει να φαίνεται κυρίαρχος αλλά στα πλαίσια των ΜΓΔΣ αυτό απλά σημαίνει ότι δεν βρέθηκε μια *αρκετά ισχυρή διαταραχή* να διώξει τη λύση μακρυά από αυτόν τον ελκυστή (καπιταλισμός) και μέσα από μια απολύτως χαοτική τροχιά να οδηγήσει το σύστημα σε μια νέα λύση μικρής ή μεγάλης χρονικής διάρκειας, δηλαδή σε ένα νέο ελκυστή.

Αυτό συνέβη στον μεσοπόλεμο όπου μέσα από το καπιταλιστικό χάος αναδύθηκαν ο εθνικισμός και ο εθνικοσοσιαλισμός με τις διάφορες μορφές τους. Δεν μπορούμε να προβλέψουμε μαθηματικά αν η παρούσα καπιταλιστική κρίση θα οδηγήσει τις εξισώσεις που ενδεχομένως διέπουν τη κοινωνία μακρυά από την υπάρχουσα κατάσταση, όμως σε κάθε μεγάλη κρίση αυτό μπορεί να συμβεί και αναμφίβολα βιώνουμε μια ισχυρότατη κρίση! *Είναι λοιπόν δυνατό να αναδυθεί η εθνικοκοινωνική τάξη μέσα από το χάος της κρίσης αρκεί να γίνουμε κι εμείς ένας ελκυστής και να τραβήξουμε την επανάσταση στο μέρος μας.* Οι εξουσιαστές ξέρουν πολύ καλά ότι ακόμα και μικρές ομάδες μπορούν να προκαλέσουν μία αστάθεια η οποία να πολλαπλασιαστεί με απρόβλεπτες συνέπειες για το σύστημα, λόγω της μαθηματικής δομής του κοινωνικού συστήματος. Βλέπετε συναγωνιστές η ελευθερία και η επανάσταση είναι εξίσου ευνοημένες με τη σταθερότητα και την αυτοοργάνωση στη φύση σε αποτελεσματικά πειθαρχημένες δομές!

Η αυτοοργάνωση είναι άλλη μια φυσική συμπεριφορά της ύλης που προκύπτει από την περιγραφή της ύλης σε επίπεδο μορίων μέσω των ΜΓΔΣ και συμβαίνει όταν υπάρχει μεγάλης εμβέλειας αλληλεπίδραση μεταξύ των μορίων και εισρέει ενέργεια στο σύστημα. Συναγωνιστές εμείς οι Αυτόνομοι Εθνικιστές που αλληλεπιδρούμε μεταξύ μας βρισκόμενοι χιλιόμετρα μακρυά είμαστε ένα εξαιρετικό παράδειγμα κοινωνικής αυτοοργάνωσης και το περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια απτή απόδειξη ότι η αυτοοργάνωση υλοποιείται και σχηματίζει σταθερές δομές. Επίσης συχνά αυτο-οργανούμενες δομές σε ένα φυσικό σύστημα γεννούν αστάθειες, ακριβώς όπως κι εμείς είμαστε μια εθνικιστική αυτοοργανωμένη αστάθεια στο καπιταλιστικό matrix όπου ένα λάθος, δηλαδή μια μη προγραμματισμένη συμπεριφορά του ήρωα οδηγεί στην ταινία στη μη δυνατότητα επιβολής του συνόλου του συστήματος πάνω στα αντικείμενα του ελέγχου (άνθρωποι).

Θα τελειώσω αυτό το σύντομο ταξίδι στον κόσμο των δυναμικών συστημάτων με την απορία: γιατί εμείς; Δηλαδή γιατί να είμαστε εμείς αυτοί οι οποίοι θα γίνουν η κρίσιμη αστάθεια σε ένα ήδη εκτροχιασμένο καπιταλιστικό σύστημα που οδεύει στο χάος (αν οδεύει και δεν καταφέρει να επανέλθει, πράγμα που το θεωρώ πλέον αδύνατο λόγω του μεγάλου κοινωνικού και εθνολογικού εκτροχιασμού του). Ασφαλώς και δεν ξέρουμε αν θα είμαστε. *Ελπίζουμε να είμαστε γιατί νικημένοι είναι μόνο αυτοί που δεν ελπίζουν να νικήσουν!* Ξέρουμε ότι μπορούμε να είμαστε. Βέβαια παίζει ρόλο και η τύχη.

Υπάρχουν και καθαρά τυχαία γεγονότα που οδηγούν το σύστημα σε κάποια κατάσταση, αφού κάθε στιγμή υπάρχει ένα πλήθος δυνατοτήτων για το σύστημα. Γι αυτό και στην ιστορία δεν απαντάμε ποτέ σε υποθετικές ερωτήσεις, είτε πρόκειται για τυχαία γεγονότα είτε για ιστορικές αποφάσεις. Παράδειγμα τι θα είχε γίνει αν είχε σκοτωθεί ο Χίτλερ στο κίνημα της μπυραρίας ή κατά τη βομβιστική επίθεση εναντίον του; Ή τι θα είχε γίνει αν ο Μεταξάς συμμαχούσε με τον άξονα ή αν οι σύμμαχοι είχαν κάνει την απόβαση στο Calais και όχι στη Νορμανδία; Τότε απλά στα πλαίσια των ΜΓΔΣ η ανθρωπότητα *ενδεχομένως* θα είχε οδηγηθεί σε μια τελείως διαφορετική κατάσταση που θα προέκυπτε από μια αδιανόητη για μας τώρα αλληλουχία ιστορικών γεγονότων. Απλά οι ανθρώπινες επιλογές και η τυχαιότητα μας οδήγησαν στο σήμερα. Μπορούμε μόνο να ξετυλίξουμε την ιστορική ακολουθία των γεγονότων, δεν μπορούμε ούτε να την αναπαράγουμε υποθετικά, ούτε να προβλέψουμε το μέλλον. Το μέλλον μας θα είναι τραγικά αβέβαιο αλλά τουλάχιστον δε θα είναι βαρετό…